

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

ΑΡ. 384

κορτεζάρια τον τελευταίο καιρό, — την ώρα αδελφή ενός φίλου μας, γιαγιά σήμερα — και περμένα πιά ποτέ θαρχόταν καμιά φορά στην Αθήνα ή Λίβα, για να τη σφίξω στην καρδιά μου! Θα σάς πω και κάτι που θα σάς φανή άπιστευτο: "Επαφά νάχω σχέσεις και μ' εύκολες γυναίκες. Τις είχα σιχαθεί κι' αυτές. 'Ο έρωτάς μου προς την άγνωστη με είχε κάνει ιδανικό, πλατωνικό, άσκητή!"

Σ' ένα γράμμα μου ζωγράφιζε τον εαυτό της: «Είμαι δεκαεννιά χρονών και τριών μηνών άκριβώς. Πέρουν τελείωσα τὸ Γαλλικό Παρθεναγωγείο. Σέρω και καλά άγγλικά. Μάρσεμι πολύ να διαβάσω, να κάνω γυμναστική, να κουνεντιάζω, και να γελώ, να γελώ. Πηγαίνω στὸν κόσμο, όπου βρίσκω εξαιρετική ευχαρίστηση. Τὰ χαρακτηριστικά μου: Μετρίου άναστήματος, μικροκαμωμένη, ξανθή, γαλανή, ευκίνητη, σέβεται...» Νά ή μορφή που είχα πλάσει! ή ίδια! Δέν έλειπε παρά τὸ «ώραία σου δέν λέγεται». Μ' αυτό δέν μπορούσε δέβαινα νά τὸ γράψω ή Λίβα... Καί της άπάντησα: «Τί περίεργο! είσαι άκριβώς όπως σε φαντάστηκα. Τώρα μου φαίνεται πως σ' έχω ιδεί, πως σ' έχω γνωρίσει κι' από κοντά... Νά, σέ έλέπω!... Σέ παρακαλώ πολύ, στείλε μου και μια φωτογραφία σου. Θέλω να ιδώ ως πού φτάνει ή καταπληκτική αυτή όμοιότης!»

Μέ τάλλο ταχυδρομείο έλαβα μια φωτογραφία κ α ρ τ - β ι ζ ι τ, καμωμένη εξεπτήδες για μένα.

Απογοήτευση; Όχι, καθόλου! Έκπληξη μόνο... Ήταν ένα κεφάλι χωρίς κορμί και σχεδόν χωρίς λαιμό, γιατί χανόταν μέσα στο σύννεφο του φ ο ν τ - π ε ρ ν τ υ π ο υ που τὸ τριγύριζε σά φωτισσέφανος. Μάτια μεγάλα, άν και κάπως ξέθωρα — γαλανά, βλέπεις — και μαλλιά λιγοστά, τραηγμένα δια προς τὰ πάνω. Γυνὸ διωσιδιόλου τὸ μέτωπο, έλαμπε μεγάλο, φουσκωτό, έξυπνο. Στόμα λεπτό και πλατύ, σαγόνι κάπως μακρουλό, αυτιά κανονικά και μάγουλα λιγάκι λιπόσαρκα. Τὸ σύνολο αυτό, στην αρχή, μου φάνηκε διωσιδιόλου διαφορετικό από την εικόνα που είχα στο νοῦ μου. 'Αλλά σιγά-σιγά, όσο τὸ κοιτάζα, τόσο μου έρεσε και τόσο τῶρακα όμοιο. Στο τέλος, με μια παράξενη σνεργασία υναλόυ, φαντασίας και ματιών, οί δυὸ εικόνες έμοιασαν, ταίριασαν σὲ τέτοιο βαθμό, ώστε ταυτίστηκαν. Καί χωρίς να δίσω καθόλου τὸν εαυτό μου, όπως άν ήμουν υποχρεωμένος να πῶ ψέμμα, έγραφα της Λίβας πως τὴ θύρκα απαράλλαχτα όπως τὴ φανταζόμουν, πως ήταν τῶρατέρο κορίτσι απ' ὅσα ε ι δ α ποτέ στη ζωή μου, και πως την άγαπούσα — την άγαπούσα! — από τὴ στιγμή που τὸ πρώτο-πρώτο της γράμμα μ' έκανε να την αναλάβω με τὴ φαντασία μου: ψηλή, ξανθή, γαλανή, εδύλιστη κι' ὠραία σου δέν λέγεται!

Τὴν έρωτική αυτή εξομολόγηση ή Λίβα, χωρίς άλλο, θά την περίμενε. Γιατί τὴν ίδια ὠρα που έλαβε τὸ γράμμα μου, μου αποκρίθηκε χωρίς κανένα διαταγμένο, πως ή άγάπη μου την έκαν' εύτυχισμένη, πως κι' εκείνη μάγουσε τὸ ίδιο, και μάλιστα από πρωτίτερα, πρὶν άρχίσουμε τὴν αλληλογραφία μας, γιατί' «ε ι ζ ε τ ο λ μ η σ ε ι ν α μ' ε ρ ω τ ε υ θ η από τ ὸ δ ι β λ ι ο μ ο υ!» 'Η άνταπόκριση αυτή μ' άποτρέλλανε. Κι' άλλο δέν όνεινεύμιον από τότε, παρά ένα ταξίδι ως τὴν 'Αλεξάντρεια.

Ε, δέν ήταν και τόσο εύκολο για μένα, εκείνο τὸν καιρό. 'Από τότε μέρος δέν μπορούσα να λείνω απ' τὴν 'Αθήνα, απ' τὴ δουλειά μου. 'Από τάλλο δέν είχα τὰ λεπτά που θά χρειαζόνταν. Έπερτε λοιπὸν να περιμένο καμμιὰν ευκαιρία. 'Επειτα με κρατούσε και κάποιος διαταγμός: 'Ο πατέρας της Λίβας, καθώς μου τῶραψε ή ίδια και καθώς είχα μάθει από 'Αλεξαντρινούς, ήταν ένας πλούσιος χρηματιστής. Θάδινε ποτέ τὴν κόρη του σ' έναν 'Αθηναϊό καλαμαρά, ὅσο κι' άν είχε τὸ Σταυρό του Σωτήρος κι' ὅσο γνωστός κι' άν ήταν στο Πανελλήνιο; Κι' άν συναντούσα καμμιὰν έπιμονη άρνηση από τὸν πατέρα και καμμιὰν έπιμονη θέληση απ' τὴν κόρη — πού άν ήταν τὸ πρώτο, δεσωτότατα θάκοιλουδουσε και τὸ δεύτερο — θάαναγκάζοιουν να τὴν κλέψω, να τὴ φέρω στην 'Αθήνα και να τὴ στεφανώθῃ κρυφά; Αυτό δέν μου άρεσε καθόλου. Γιατί τί θάλεγε ὁ κόσμος, κι' οί έχθροί μου που είχα τόσους; Πῶς έπαρελήθηκα από τὸ αίσθημα ενός άτραγονι, άνήλικου κοριτσιού, για να δώλω στο χέρι τὴς λίβας τὸν Βολιώτη;

'Αλλ' αυτή τὴν άμνηνία μ' έβγαλε σὲ λίγο ή Λίβα. Μία φιλική της οικογένεια θάρχόταν να μείνη λίγες ήμέρες στην 'Αθήνα. Κι' οί γονεῖς της, ξεροντάς τὸν πόθο που είχε να έπισκεφθῇ τὴν έλλη- νική πρωτεύουσα με τῶραία μνημεία — για μένα, φυσικά, δέν θά- ξεραν τίποτα — τὴς έδωσαν τὴν άδεια να τὴν ακολουθήσω.

«Ω, τί εύχρία! Σέ λίγες μέρες

λοιπὸν θάσφιγγα τὴν ὄραία μου στην άγκαλιά μου; Τῶναρταν τῶρα τόσον καιρό, τὸ περιμένα, τόχα για δέβαινο πῶς, έτσι ή αλλοῶς, θά γινόταν μια μέρα σάν κάτι μοιραίο κι' ὅμως μοι φάνηκε τόσο μεγάλο, πὸν αἶμα δέν μπορούσα να τὸ πιστέω! Θάδινε πῶς κάτι θάδιναι σὴ μέση να τὸ ματαιώσω. "Αν άνέβαινε να τὸ ξῖδι της ή «φιλική οικογένεια»; άν μετάνοιωναν οί γονεῖς να τὴν άδεια που έδωσαν; άν άρρώσταине τὴν τελευταία στιγμή ή άγνωστή μου; άν...

Όχι, τίποτ' απ' αυτά, τίποτα! 'Αφού ήταν μοιραίο, θά γινόταν. Πρώτα έλαβα ένα σύντομο, άόριστο τηλεγράφημα. Κι' ὅποτε έλα τρεῖς — τέσσερες ήμέρες, ένα γραμματικό — διαστικό μὴ πῶτα και λογαρημένο — από τὸ ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας: 'Η ὠραία μου είχε φτάσει καίσιως, και με παρακαλοῦσε να πάω τῶρα, με τ α τ ῖ ς π ε ν τ ῆ μ ε ς ν, να τὴν ιδώ.

Όμολογῶ πως ή πρώτη αυτή συνάντηση, στο ξενοδοχείο, σὲ σαλόνι δέβαινα, μπροστά στη «φιλική οικογένεια», μπροστά σ' ὅλους, δέν μ' ένθουσίαζε και τόσο. Θά τὴν προτιμούσα κάπου άλλοι. 'Αλλά εκείνο τὸ εμετά τις πεντέμην, τὸ υπογραμμισμένο, μ' έθήρνε. 'Τὸς ή ὠραία μου θάκαμε τῶρα νά ιδωθῶμε μόνοι. 'Τὸς ή κείνη τὴν ὠρα ή «φιλική οικογένεια» θάέφυγε, κι' εκείνη με κα- πια πρόφαση, θά καθόταν να με περιμένει. 'Τὸς να με δύναι και στην κἀμαρά της...

Φόρεσα τὸ καλύτερό μου κοστούμι, περιποιήθηκα τὸν ἑαυτὸ μου ὅσο μπόρεσα — κρύμα να μὴ μπορῶ να δῶ λω και τὸ παρῶσιμ — κι' άκριβώς εἶ- ξη παρὰ εἰκοσι παρουσιάστηκα στο ξε- νοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας. Ήγε- μα άρκετά δταν ρώτησα:

— 'Η δεσποινὶς Βολιώτη εἰν' ἔδω;
— 'Ο κύριος, παρακαλῶ;
— Κλαδάς...

— 'Α, μάλιστα! Σας περιμένει. Όρ-
στε!

— 'Ο ύπνρτής μ' ὠδήγησε σ' ένα πῶ-
νάκι άπαρταμένον στο ἰσόγειο.
(Τὸ τέλος στο προεξί)

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Ποιά εἶνε ή γυναίκα που θά θέ-
τε να πάρει;

— Αυτή τὴν ερώτηση απήθυνε πρὶν μὴς
μὰ 'Αγγλική έφημερίδα σὲ διαφανῆ
πιστήμονας, καλλιτέχνες κλπ.

Στὴν ερώτηση τὴς έφημερίδας κάποιος
σοφὸς απάντησε ὡς έξής:

— Νά παντρεύεστε γυναίκα μικρότερή
σας.

— Νά μὴν παίρνετε πρὶν πάντων τὴν
ναίκα που δέν ξέρει να γελᾷ με τὴν καρ-
διά της, που δέν καταλαβαίνει ὅτι αὐτὴ
που δέν ξέρει να εκτιμῇ μὴ ξέρει
κοινοῦτα και που δέν βλέπει τὰ πράγματα
από τὴν καλή τους ὄψη.

— Νά μὴν παντρεύεστε γυναίκες που
κατηγοροῦν τὰ πάντα και που καταλογί-
ζει φίλες τὸν μόλις θῆγον έξο από τὸ
σπίτι τους.

— Νά παντρεύεσαι γυναίκα, ή οποία, δταν τὴ συναντεῖς σὲ
θέατρο και τύχη να μὴν ὑπάρχει κάθισμα στὴν πρώτη ή στὴ
τετῆ θέσι, θά πῇ: «Δέν πειράζει. Πάμε και σὲ ἡμέρω».

— Πρὶν παντρευτῆτε μια γυναίκα προσπαθήστε να μάτετε πῶς
φρένεται τὸ πρῶτ, δταν τὴν ξυπνήσουν πρὶν από τὴ συνήθειά της
ὠρα.

— 'Αν σπρώχνεται με χαμόγελο, παντρευτῆτε τὴν. 'Αν ὅμως
δέν δυσαρεστημένη, παρῆτητε τὴν. Δέν ὑπάρχει καλύτερη δοκιμα-
σία απ' αὐτή.

— 'Η κόρη που χαμογελά σὺς ξένους και κατεβάζει τὰ πόδια
στοὺς δικούς της δέν εἶνε κατάλληλη για τὴν οικογενειακή ζωή.

— 'Η κόρη που δέν άρνιέται τὸν πατέρα της να ὀργῇ ἔξω από τὸν
τόν ξενοκονίει και δέν τὸν φιλεῖ, θά γίνῃ άόλητη σύζυγος.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Λίγον καιρό μετά τὸ θάνατο τὸν Βάλτερο Σκῶτ κάποιος φίλος
χγος περιηγητής πήγε να έπισκεφθῇ τὸ μέρος όπου είχε περᾶσει τὴ
ζωή του ὁ ὀνομαστός μυθιστοριογράφος.

Αφού εἶδε τὸ σπίτι του και περιεργάστηκε τὰ ἀντικείμενα που
μύρισε σ' ένα γειτονικό μαγαζι.

— Τί άνθρωπο έχασε ὁ τόπος σας! εἶπε ὁ περιηγητής περῶν
μιλώντας σὲ μακαλάη για τὸν Βάλτερο Σκῶτ.

— 'Αλήθεια, ή ζῆμα εἶνε ἀνε-
λπ, αποκρίθηκε ὁ μακαλάης πε-
ρερά. 'Ο μακαρίτης ὁ Βάλτερο
παίρνε πάντα τὸ ραῖ του ἀπ' τὸ
κατάστμμά μου!...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Γ.

Στὴν Ευρασί της διακρίνεται εύφνια και καλωσύνη. Μεγάλα ὠ-
ραία αἶμα με ἀνταύγειες Νορβηγικῶν «φνῶν», θαυμάσιες και πρᾶ-
σες. 'Υφος αἰθέριο, πρόσχωρο, χαριτωμένο, νοστιμολογία άδίστη.
Αἶμα έντασαν νεαροτάτης δνδρὸς και μ' ὅλα ταῦτα εἶνε μὴτηρ έν-
νευσις παιδιῶν. Στὴν ὄραία φυσιογνωμία της διακρίνεται ή εύ-
γεννα οικογενειακή της ράτσα. Δέν άγατά διόλου τὴς έπίσημης δε-
ξιας, σὲς ὁποῖες θά ήταν ὠραίο στόλιμα. Προτιμᾷ συντροφίες
φιλᾶς και έκδρομές.
Η ΜΟΝΤΑΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Παρετῆ γένμα εἰς τὴν «Ρεννασάνς» από της Γαλλοελληνικής
Έθνης και έπαιρολήθηκε χορὸς ζοφρῶτας.

— Παρευρέθησαν ή κ. 'Ελ. Βενιζέλου, κ. και κ. Μιχαλακοπούλου,
κ. και κ. 'Αλεξανδρή, κ. και κ. Π. 'Αργυροπούλου, κ. και κ. Πατάς,
κ. και κ. Κλεάνθ Σημόν, κ. Γκερό, κ. και κ. Βλ. Μένσης, κ. Α. Κ.
Ρήφης, κ. Αιδιάρτου, κ. Α. Ακαταδάρης, κ. Α. 'Ανδρεάδης, κ.
και κ. Σακελλαροπούλου, κ. Λολιαδης, κ. Κ. Ζέγγελης, κ. και κ.
Τριαντάφυ, κ. Α. Μακας, κ. και κ. Λορέστη, κ. και δις Σκόση,
κ. Λέης Σινεδρ, κ. Α. Κανταντζόγλου, κ. Α. Φιλαδέλφους, κ.
Μαλιν, κ. και κ. Μαντων, κ. Σεδάι 'Αγγλέ, κ. και κ. Σταυρίδου, κ.
και κ. Ι. Χρυσοῦ, κ. και κ. Α. Θεοδορίδου, κ. και κ. Βέρρα, κ. Ι.
Φωρίδης, κ. και κ. Λάτσια, κ. Ζιλί, κλπ.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. και δις 'Οθ. Φωτιστοπούλου, κ. και
κ. Βαλιδίου, κ. και κ. Ζωγράφου.

— Μια έξιμοσιμῶτη εμφάνισις ή δις Τύρα, θυγάτηρ τὸν Προ-
ξένου της Γαλλίας.

— Χορευτική προσεπρὶς τὴν παρελθούσαν Πέμπτην παρὰ τῇ
δύα Λαγονόου, παρταθείσα μέχρι μεσονυκτίου.

— 'Ο κῆρος καλαισθητα διευθετημένος με τέντες και μεγάλες
ἀνερίδες, πορτοκαλίτες και πρόσπες και αναπαιτικές πολυθρόνες.

— 'Από τὴς πλέον ὠραῖες, ή δις Φρόσω Εὐγενίδη, ιδανική εμφά-
νας, με τουαλέττα πολὺ εύμορφη, κόκκινη και άσπρη και μεγάλο
καπέλο, ή δις 'Ελλη Γ. Πεσματζόγλου πολὺ χαριτωμένη, ή δις Ελ-
ση Εὐγενίδη με κίτρινη τουαλέττα, ή δις Τύρα.

— Κομψῆς αἰλουμένης και καλαισθητα φορέματα αἱ δνίδες 'Αλε-
ξάνδρα και Δέλα Βεζονη, ή δις Ποσειδὸν με ρὸς τουαλέττα.

— Στόγος θαυμαστικῶν δλεμμάτων ή δις Καραϊσκάκη.

— Μια συνομιλήτρια έξυπνοτάτη και χαριτωμένη ή κ. Μαρία
Βιάρκαλη.

— Στὸ χορευτικό περᾶν δυνότεροι χορευταί οί κ. κ. 'Αντ.
Σκῶδε, 'Αλ. Μένσης, Γρ. Μακκας, Μελᾶς, Βιάρκαλης, Χαρο-
κίτης.

— Μια φυσιογνωμία πικάντικη ή δις Δανάη Μπαράκη.

— Συναπτική εύμορφία ή δις Σέτιν.

— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν χορὸς εἰς τὸ Τέννις.

— Οί συνήθεις τύποι τὸν Τέν-
νις. Τουαλέτες καλαισθητες.

— Υπερθεοῦσαν σὲ «σουξέ»
ή κ. Νάδα Κυριακού με τουαλέ-
τα κωμική, ή κ. Στ. Πεσμα-
τζόγλου χαριεστάτη και κοκλί-
στη εύμορφα.

— Χορευτική μασιχία τὴν πα-
ρελθούσαν Τετάρτην παρὰ τῇ δε-
σποινῇ Δέλα Α. Ζαρεφροπούλου.

— Μια τερασσία ταράτσα με
ἑνα μαγευτική.

— Τὸ κολιχείον με ἄφθονα πα-
γώματα φρούτα και γευστικὸς
μέζες.

— 'Η ταράτσα παρουσίαζε ὁ-
ν ὠραῖον ὑπαθρίον σαλονιού.
Λοιπὸν παντοῦ.

— 'Ενα στόλιμα σπάνιο ή δις
Δέλα Α. Ζαρεφροπούλου, φέρουσα
θαυμασία κόκκινη μουσελίνα και
μια θαυμασία βέστια από άσπρο
βελούδο.

— 'Ορασιότη εμφάνισις σὲ
ἀντίστοιχο τύπο ή δις Μίκα Α. Ζα-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΤΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσοτερικού δι' εν έτος Αρχ. 150 II Έξωτερικού Αιρ. Άγγλιας Μια
Έξάμηνος 80 II Αμερικής δολλάρια 6
και δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν και Βελγικὸν Κογκό ἑτησία συνδρομή Σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαί και τὰ χρηματικά ἐμβόματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Αρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Εν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York
U. S. A., εν Αιγύπτῳ - Σουδάν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και εν Βελγικῷ Κογκό ὁ κ.
Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν
τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' ἀπευθύνονται
οἱ ἐνδοαμερικανικοί.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

Σ' ένα παλιὸ περιοδικὸ βρήκαμε τὸ κάτωθι χαριεστάτο σατυρικό
ποίημα, τὸ ὁποῖο ἀπηγγέλλη από 'Αθηναῖο λόγιό της εποχῆς εκείνης
ὡς... ἐπαχθείος σὲ δυὸ γάλλους παραγεμιστοὺς, τοὺς ὁποῖους έγραφε
μαζὶ με τὴν παρέα του. Τὸ ποίημα φέρει τίτλον «Εἰς δύο μακαρίτας»
και εἶνε γραμμένο δολιχῶς στην καθαρεύουσα.

Ἡ ἄδελφοί, ἂς πῶμεν εἰς δύο τεθνεώτων
τὴν εὐσαρκον και γεμιστὴν με κοινονάγια μνήμην!
Τοῦ τέλους τῶν θυμάτων μας ἀναμνησθόμεν πρῶτον,
ὦ! δέν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ἐξήμην!...

Ἐρήμην μόνον έφερον κι' οἱ δύο τ' ὄνομά των.
Εἰς μάτην ὄρνεις Ἰνδοίκοι εἰσέτι ἐκαλοῦντο,

ἀφού μακρὰν τοῦ Γάγγου των ἐξώκουν τὰ περὰ των
και με γκλόυ! γκλόυ! ἑλληνιστὶ ὀργίλοι ἐπετροῦντο...

Γκλόυ! γκλόυ! αὐτο, θαρρῶ, κανεῖς δέν θά τὸ συζητήσῃ
ὄτ' εἶνε μὲντ ἑλληνική πεποιημένη λέξις,

άν σταυροπόδι έκυρε τὴν ταῖσαν να ροφήσῃ
κι' ἐξέμαθε τὴν γλώσσαν της, τὰ ἦθη της, τὰς ἔξεις!

Ἡ ἄδελφοί, ἂς πῶμεν ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων!
Ἰνδοί ἀρχαῖοι δέβαινα, ἀλλ' ἐξελληνισθέντες,

ὠνευροπόλουν ὑπαρξιν μεστὴν φαιδρῶν ἐρώτων,
και —ματαιότης— οἰχονται σφαγέντες, φραγθέντες!...

Παρὰ τὰ ἱερὰ νερά τοῦ Γάγγου κορδομένοι,
οἱ πρόγονοι των ἐδοσκον εἰς ἄγρια ἐδάφη!

Ἡ ὡ, πόσοι, πόσοι έπεσαν ἐνδῶς ἐσφαγμένοι,
ὅπως μακεδονικὸς ἐκεῖ στρατός ἐτράφη!...

Τὶς οἶδεν άν δέν τρώγομεν ἑλατούς κλεινῶν προγόνων,
ἐάν τὰ δύο θήματα τὰ παραγεμισμένα

ἦν ἐξ ὀρνέων π' ἔθρεφαν στρατοὺς τῶν Μακεδόνων
και λόγον ἐπικηδέον δέν ἦσαν κανένα;

Και άν ή μετεμνησχοῖς, ὦ φίλοι, ἀλθθεῖτε,
τίς οἶδεν άν δέν τρώγομεν ἀπὶ τοῦ Ἰνδίου

αὐτὸν τὸν Πάρον και γι' αὐτὸ τὸ γλέντι ε α σ ι λ ε υ ε ι,
ἐκτός άν δέν ἐχάνομεν σαρκὸν τι βραχμάου;...

φειροπούλου, με έπιτροπὴ μπερ-σπὴλ και ρὸς κρεῖνις, μια χαριτω-
μένη κατ' από βελούδο ρὸς συνετήμονε το Παρισιανό φῶρεμα.

— Συναπτικῆς θελατικῆς ή Μι-
καε Ταμπακοπούλου με κίτρινο ἐμ-
ποῖ με βέστα κίτρινη, τὰ μα-
νίκια γαυροκίτρινα με γόδια, ή
δις Α. Σκαναβή με γκρί ζωο-
ζέτι και μπερὲ από βελούδο
γκρί, βέστα πράσινη βαρονῆς
ὠρασιότη.

Η ΜΟΝΤΑΝ

ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ έξο-
φυλλοῦ τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε
έργον τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου
φόν Αἰλιαν με τὸν τίτλο «Ἡ
Μιλαιδὴν».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύ-
τως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς
λαϊὰ διάφορα βιβλία, παντοῦς εἴ-
δους, και πάσης γλώσσης, κα-
θὼς και δολιχῆρες βιβλιοθήκες.
Γράφαιε: «Μπουκέτο», Λέκα 7,
'Αθήνας.

Σκίτσο του εν Παρισί-
οις μεγάλου Έλληνος
ζωγράφου κ. Δ. Γα-
λάνη.

(Από το Λεύκωμα του κ.
Αλεξ. Φιλαδελφώος).

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΘΙΑΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Α΄.

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΒΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Γ΄.

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσί-
ευση των πλέον εκλεκτών σελίδων και
των πλέον επιτυχών στίχων, από το πο-
λυτιμωμένο Λεύκωμα της αειμνήστου ατ-
θίδος δεσποίνης Βήτας Αλ. Φιλαδελ-
φώος και του διακεκριμένου αρχαιολό-
γου και συγγραφέως
κ. Αλεξ. Φιλαδελφώος.

Αρχίζουμε μ' ένα ποιηματάκι του αλχημικού
ποιητού του «Ρωμικού» Γεωργίου Σουρή. Το ποί-
ημα αυτό είναι άμερομμένο στον κ. Αλ. Φιλαδελ-
φέα. Απολαύσατέ το :

Κόσμος παλινός που λείψανε ξεθάβεις,
τήν όμορφή τους όμι φανερώσεις
και πιο πολύ τη σκέψη μας ψηλώνεις
όσο τη γη εαυτέρα τη σκάβεις.

Ήθελεν όμως καθείς σ' εγγυωμονεί
αν έθαβες μες στους σκαμμένους τόπους
τήν τωρινή ζωή, μπρος στους ανθρώπους,
αυτούς που θάρουν ποτέ να μη φανή.

Ακολουθεί μία σειρά σκέψεων του Προέδρου
της Ακαδημίας κ. Β. Αιγινήτη. Ίδου :

Ανθρώποι, σέ φθονούν ; κολακέψου : αξί-
ξεις. Γιατί όπως δεν ήμπορεί να υπάρξει ζήλεια
χωρίς έρωτα, έτσι δεν υπάρχει και φθόνος χω-
ρίς αξία. Το «Αξιοφθόνος» είναι, όπως το «α-
ξιοτίμος» και «αξιοσεβαστός». Ο φθόνος είναι
μία αποτυχία, κακοφημισμένη άμυλλα.

Ανθρώποι, σέ φθονούν ; κολακέψου : Εί-
σαι άνώτερος από κείνον που οι πολλοί αγα-
πούν. Δεν βασίζεσαι στους άλλους, αλλά μόνο
στην πραγματική δύναμή σου : τον εαυτό σου.
Κι' έτσι είσαι απαλλαγμένος από ήθικά χρέη,
που δεν συνάπτεις για την ανάδειξή σου.

Νά τώρα μία σύντομη, αλλά γεμάτη ευγένεια
και ποιησι επιστολή της περιφημής Γαλλίδος χο-
ρευτήρας Μονά Παϊβά, προς τον κ. Αλ. Φιλα-
δελφέα :

«Η μικρή χορεύτρια της Γαλλίας (την ό-
ποια οδηγήσατε στην Ακρόπολη σαν ευγενικός
οδηγός, τόσο ποτισμένος από την αγνή αρχαιό-
τητα) δονήθηκε με όλη της την ψυχή εκεί ά-
πάνω και της φάνηκε αληθινά πως δόξαση
πετούσε πολύ ψηλά, πολύ μακριά, προς το ά-
πειρο του άκτιστου φωτός, προς μία μεθυ-
στική άτμόσφαιρα. Αλλά για να σάς τή
καλά όλ' αυτά ή μικρή γαλλίδα χορεύτρια, γιατί
δεν της δανείζετε έπισης, αγαπητέ μαίτρε, και
την πένα σας και το τάλαντό σας ;...»

Σεπτέμβριος 1925.

Ός γνωστόν ή κ. Μονά Παϊβά ελκεν έπισκεφθεί τās Αθήνας τό
φθινόπωρο του 1925.

Ακολουθεί ένα γνωμικό του τέως ύπουργού Σπ. Στήη :

«Η δόσις και ό καλλιτέχνης γεννούν εκείνη έμφυχα και
αυτός άφυχα, μη δυνατό να διαρυστηθούν—ούτε διά τή τε-
ρατοργήματά του».

Ίδου ακόμα ένας έμπνευσμένος στίχος του ποιη-
τού κ. Γεωργ. Δροσίνη :

«Ότι δέ έλέπουν άνοιχτά, έλέπουν κλειστά
τά μάτια.

Κι' ένα δίστιχο του κ. Χρ. Μητσοπούλου :

Τό καλό που κάμεις δεν θά σου σωχρωθή
και τό κακό που κάμεις θά σου πληρωθή.

Επίσης ένα τετράστιχο της διδος Ιωάννας Δ.
Λοβέρδου :

«Ο φίλος είναι σαν κρασί καλό,
καλύτερος όταν παλιό.
Παλιό κρασί, παλιές φίλιες,
παλιές θυμίζουν ευτυχίες.

Ίδου ακόμα τί γράφει στο Λεύκωμα του κ. Φι-
λαδελφώος ό δουλειτής κ. Λέων Μακάριος :

«Όλα τή ώραύτερα και σοφώτερα πράγματα
έχουν γραφεί εδώ μέσα. Ή παραμικρότερα προ-
- - -

Η κ. Παρθένη.

(Σκίτσο του διακεκριμένου Έλληνος
ζωγράφου κ. Κ. Παρθένη, από τό
Λεύκωμα του κ. Αλ. Φιλαδελφώος).

ΜΟΝΑ ΠΑΙ-ΒΑ

Μονά Παϊβά ελκεν έπισκεφθεί τās Αθήνας τό
φθινόπωρο του 1925.

Ακολουθεί ένα γνωμικό του τέως ύπουργού Σπ. Στήη :

«Η δόσις και ό καλλιτέχνης γεννούν εκείνη έμφυχα και
αυτός άφυχα, μη δυνατό να διαρυστηθούν—ούτε διά τή τε-
ρατοργήματά του».

Ίδου ακόμα ένας έμπνευσμένος στίχος του ποιη-
τού κ. Γεωργ. Δροσίνη :

«Ότι δέ έλέπουν άνοιχτά, έλέπουν κλειστά
τά μάτια.

Κι' ένα δίστιχο του κ. Χρ. Μητσοπούλου :

Τό καλό που κάμεις δεν θά σου σωχρωθή
και τό κακό που κάμεις θά σου πληρωθή.

Επίσης ένα τετράστιχο της διδος Ιωάννας Δ.
Λοβέρδου :

«Ο φίλος είναι σαν κρασί καλό,
καλύτερος όταν παλιό.
Παλιό κρασί, παλιές φίλιες,
παλιές θυμίζουν ευτυχίες.

Ίδου ακόμα τί γράφει στο Λεύκωμα του κ. Φι-
λαδελφώος ό δουλειτής κ. Λέων Μακάριος :

«Όλα τή ώραύτερα και σοφώτερα πράγματα
έχουν γραφεί εδώ μέσα. Ή παραμικρότερα προ-
- - -

Ο τελευταίος άποθανών μεγά-
λος Έλλην σκηνογράφος Παν.
Αραβαντινός.
(Λεύκωμα Φιλαδελφώος)

σθήκη θά ήταν μίμησις ή αντίγραφη.
Δέν μού μένει παρά να σημειώσω σο-
κρατικώτατα : «Έν γ γ ρ α φ ω, ό τ ι
ο ό δ έ ν γ ρ α φ ω !». Άλλ' αυτό
πουν... δέν γράφω, τόν... γράφω προς
τόν κ. Φιλαδελφέα... φιλ-αδελφικώτα-
τα !...»

Ή σειρά του άλλ-
σμήνητου ποιητού κ.
Ρώμου Φιλόρα τώ-
ρα, τόν όποιο σκληρά μοίρα κρατεί μακριά
τους φίλους και συναδέλφους του. Ο κ. Φίλος
έγραψε στο Λεύκωμα, τό 1921, τό παρακάτω γε-
γοῦδι, άμερομμένο στην κόρη του κ. Φιλί-
φώος :

ΣΤΗΝ ΔΙΔΑ ΑΝΝΑΝ ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
(σήμερα κυρίαν Κωνσταντή).

Στην παχούλη μορφή σου ή κοκκινιά
σμίγεται με της άχρας την άγνήτη
και στοδ' ματιού σου μέσα τη γαλήνη
φρεγγίζει της ψυχούλας σου ή άγνήτη.
Κι' ένώ πετάς όλη σά μία σπερμά
προς τού χορού την όρητη λαμπρή,
σά χανούμισσα, σαν Αμαρυνάδα
σπιθίζει σου σάν φώφορο ή Νεότη.
Αναπνεύμενη στην καρδιά σου άπάνω,
μέσ στην αφέλεια και την καλοσύνη,
στά μαύρα σου μαλλιά χλοού στεφανώ
Φορείς τη ρόδινη απαλοσύνη
και, στη γαλήνη του σπιτιού, λυμή
έρισκεις στενά απ' τό πλατερό σερπέντι.

Ίδου κι' ένα τραγουδάκι του άλημνήστου
ποιητού, κηρυκαίου Ανδρέα Νικολάου :

ΔΑΦΝΗ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΘΑΥΛΙΑ

Καμαροτή τριανταφυλλιά
σέ κήπο μέσ' άνθοισι
κι' όλο άγάπη και χαρά
μέσ στα κλαδιά της τ' άνθηρά
τ' άηδόνι κελαιοδύσε.

Σμά της δάφνης φωνιτωή
από τη ζήλεια λυώνει
που τόσο λάμπει όροση
και δέν καθίζει να χαρή
τη νεότη της τ' άηδόνι.

—Ελα να σμίξουμε τά δυό
τούς κλώνους μας, της κραίει.
Δόξα έγω, άγάπη έσύ,
λαλιά τ' άηδόνι, τί χρυσή
ζωή θά μάς εφραίνη !

—Αγάπη στην τριανταφυλλιά
δέν ψάλλει πειά τ' άηδόνι
σεούς κλώνους σου σαν κυτταί.
—Όποιος τή δόξα άρεχεί
τόν έρωτα προδόνει !

Αντιγράφουμε ακόμα τους κάτωθι άροισμούς περί τέχνης
γνωστού Γάλλου συγγραφέως και δημιουργού των θεατρικών έργων
της μεγάλης φρενής (γχαρά γανιόλ), Άντρέ ντε Λόντι.

Τό έργο τέχνης, όσο και να δυσκολευτή κανείς για να τό
ναύση, είναι προ πάντων έργο ένστικτου.

Ι Ι

«Η έμπορία ενός έργου τέχνης έρίσκεται
εαυμά της συγκινήσεως την όποία μάς άποδίδει».

Ίδου ακόμα τί γράφει για τό θέμα του Πα-
θενώνος ό Δανός συγγραφέας Γεώργ. Μαρκσέ :

«Σ' όλη τη ζωή μου είχα ός δέξιμα : «ΕΠΙ-
ΜΕΝΕΙΝ» (Perseverando).

Τώρα που είδα τόν Παρθένω και τό
σείο της Ακροπόλεως, με τόν κ. Αλέξ. Φιλαδελ-
φέα, έφορο τών Αρχαϊστών, προσέχω ακόμα

μία λέξη σάν συμπλήρωμα : «ΘΑΥΜΑΖΕΙΝ»
(Admirando).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια.

Σκίτσο του κ. Γαλά-
νη (Από τό Λεύκωμα του
Αλεξ. Φιλαδελφώος).

(Από τό Λεύκωμα του κ.
Αλεξ. Φιλαδελφώος).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σκίτσο του κ. Γαλά-
νη (Από τό Λεύκωμα του
Αλεξ. Φιλαδελφώος).

(Από τό Λεύκωμα του κ.
Αλεξ. Φιλαδελφώος).

Αλή τη διήγησι, ελκε ό πρίγκιπας έλκε
στην καλή του νεράδα :

—Ω, καλή νεράδα, πως με άπάτησες ! Μού
είχες ύποσχεθεί ότι θά συναντούσα στο δρόμο της
ζωής μου την ιδανική γυναίκα, για την όποία θά
πέθανα από άγάπη... Τού κάκον βάδισα χρόνια
όλόκληρα και κοιμήσκηκα... Τη γυναίκα αυτή δέν
τή βρήκα ποθενά...

Αυτό είνε αλλόκοτο, άποκρίθηκε ή νεράδα,
γιατί φρόντισα να βάλλω μπρος στα βήματά σου
κά μπρος στην πόρτα σου τίς πιο άγνές κοπέλ-
λες και τίς πιο τρυφερές νέες γυναίκες... Μά, σέ
παρακάλο, διαγγήσου μου τίς περιπέτειες του τα-
ξιδιού σου, για να μάθω σε τί δέν σου άρεσαν
αυτές που τίς έβαλα έπίτηδες για να σ' άρεσουν.

Αλή τη διήγησι, ελκε ό πρίγκιπας άναστεύοντας, δέν θά
ή έπιθυμία σου, δέν θά σου κρύ-
νω τίποτε, καλή μου νεράδα...

Και ό πρίγκιπας άρχισε να λέη :

—Κόντευα να κλείσω τά δεκάξη
μου χρόνια, την ήμερα που είδα ή
κοιμισμένη στο παράθυρό της, δρο-
σική σαν λουλούδι και πρόσχαρη σαν
παιδί, την κόρη του μιλωνά με τά
χρυσά της μαλλιά. Έδινε ένα κοι-
μάτι ζάχαρι με τά χείλη της στο κα-
ρδί της. «Ω ! τί άθωα κι' έξυπνα
μπα που είχα !... Δέν έπρεπε να
έχωρυστή κανείς, γιατί την ήμερα
αυτή ό ουρανός ήταν γκριζός, άφου
έκρινε είχε μέσα στα μάτια της όλο
τό γαλά του χρώμα...

—Καλήμέρα, μιλωνιπούλα ! της
φώναξα.

—Καλήμέρα, βασιλόπουλο ! μου
άπάντησε.

Και, άφου αλλάξαμε αυτά τά λό-
για, άγαπηθήκαμε... Δέν έδισα
ότε με σιγαλή ή άθωα αυτή κοπέλ-
λα να ή άκοιμήθη στο γειτονικό
δάσο. Κάθισε κοντά μου επάνω σε
μία πεποιημένη βελανιδιά. Άφηνε τά
χέρια της μέσα στα δικά μου και ή
άφνη ν' άνασάνω τό άρωμα τών
μαλλών της.

—Ω ! της είπα. Άκουσε τί κα-
λά που τραγουδάς αυτός ό σίνος !

Έβλεπε χαμογέλασε περιττωχικά,
γιατί είχα γελαστεί. Δέν κελαιοδύσε
ό σίνος, αλλά μλούσε αυτή ή ίδια,
ή φίλη μου... Μού έλεγε τά πιο γλυ-
κά λόγια : ότι ποτέ δέν είχε άγαπή-
σει άλλον πριν από μένα κι' ότι με
άρεσε... Έγώ τότε σ' εύλογούσα
από μέσα μου, καλή μου νεράδα,
γιατί είχα βρεί από την πρώτη σιγα-
λή την ιδανική γυναίκα. Και νόμιζα
πως ήμουν ευτυχισμένος. Μά είδα σε
λίγο ότι ή κόρη του μιλωνά μου μ-
λούσε έτσι, επειδή ήμουν βασιλόπου-
λο κι' ότι αυτό που έπιθυμούσε στ'
αλήθεια, δέν ήταν τά χείλη μου στο
σώμα της, μά τό στέμμα μου στο
κεφάλι της. Τότε κι' έγώ άρχισα να κλαίω άπογοητευμένος και τρά-
βησα τό δρόμο μου.

—Πρίγκιπα, ελκε ή νεράδα, είσαι ένας πολύ λεπτός παρατηρη-
τής. Έξακολούθησε τη διήγησή σου, σέ παρακάλο.

Κι' ό πρίγκιπας έξακολούθησε :

—Έπαισα σε λίγο σε μία μεγάλη πλατεία, όπου ύπρχαν ή πιο
έμορφες γυναίκες της γης. Ή αλήθεια όμως είνε πως ήσαν γυναίκες
χωρίς άρετή, ή όποιες άνοιγαν τίς πόρτες τους και τίς καρδιές τους,
χωρίς να προσβάλουν αντίστασι... Μά ήσαν τόσο αξιολάτρευτα όμορ-
πες, που δέν κρατήθηκαν. Κι' αυτή που διάλεξα ανάμεσα στις άλλες,
ή δέχτηκε—άφου πρώτα της έκανα όδω ένα καλόν γεμάτο δια-
μάντια της Βαυαρίας—σε μία κάμαρα, όπου νόμισα πως είχαν ξε-
φύλλισα τά πιο λευκά ρόδα τό κόσμου... «Ω ! πόσο την άγαπούσα !...
Τι τρέλλα να λατρεύη κανείς νέες κόρες περισσότερο φιλόδοξες παρά
έρωτευμένες, που δέλουν να σέ παντρευτούν μόνο και μόνο γιατί εί-

σαι βασιλόπουλο ! Είχα σιγαθεί την ψεύτικη αθωότητα, την ύποκρι-
σία των παρθένων και θαύμαζα την ύπόκριση λαμπρότητας της γυνικής
σαρκός της όμορφας αυτής γυναίκας. Σ' εύλογούσα, καλή μου νεράδα,
γιατί ποτέ πο μαγευτικό, πιο τέλειο, πιο θείο πλάσμα δέν είχε παρα-
δοθεί ποτέ στην άρχαία ενός έρωτευμένου... Και νόμιζα πως ήμουν
ευτυχισμένος... Μά δέν άφηνσα να προσέξω, ότι ή φιλενάδα μου, ή
τόσο άσύγκριτη, είχε κάτω απ' τό στέγχο, προς την πλάτη, ένα ση-
μάδι, σχεδόν άθέατο, που άπατελούσε όμως μία κηλίδα στη λευκότη-
τά της... Άμέσως έφυγα άπογοητευμένος και λυπημένος κι' έξακο-
λούθησα τό δρόμο μου...

—Πρίγκιπα, ελκε ή νεράδα, δέν πρέπει να κυττάζης τίς θεές
από τόσο κοντά. Έξακολούθησε τη διήγησή σου, σέ παρακάλο...

Και ό πρίγκιπας έξακολούθησε :

—Συνάντησα, έθαύμασα κι' άγάπησα πολλές άλλες όμορφες γυναι-
κες. Χάρης σε σένα, καλή μου νεράδα, βρήκα παντού χείλη κόκκινα,
κορμά σαν τό χόνι, μαλλιά σαν άναλινό χοντάρι. Μά πάντα, τη
σιγαλή που ή έπαθμία μου πήγαν
να πραγματοποιηθή, αναζώντα σ'
αυτές τίς όμορφές ένα λάθος, ένα
σημάδι... Τότε ή χαρά μου διαλύσταν
και έσκαθίζον στην άπελπισία
μου... Βρήκα μία νύμφη και την
αγάπησα, γιατί τη σιγαλή που μου
πρόσφερε τά ούρνια χείλη της, θυ-
μήθηκα πόσο άρχισος ήταν ό σίνος
της. Βρήκα μία ποιήτρια, που μου ά-
φιέρωσε ένα σονέτο με μία όμοια κα-
ταληξία λανθασμένη και μ' έκανε να
τραπώ εις φυγή... Βρήκα μία ήθο-
ποιό, ή όποία έπαιζε για τους άστεύς
κοινοδίες, δέν έξω σε ποιά θέατρο,
ότε σε ποιά πολιτεία... Ήταν αδέ-
σος κι' έκλεινε μέσ' στα μάτια της
όλα τά όνειρα κι' όλες τίς τρυφερότη-
τες στη φωνή της.

—Αχ ! της φώναξα, πόσο σ' λα-
τρεύω και πόσο λιτάμαι που είσαι ά-
ναγκασμένη να παίζης τίς ήλίθιες αυ-
τές κοινοδίες, αντί να ύποδύσας ή-
ρωίδες του Σαίξπηρ.

Μά τό όνομα του Σαίξπηρ την
έάφρασε, γιατί πρώτη φορά στη ζωή
της τό άκούει. Έτσι την άφρασε κι'
αυτή κι' έφυγα άπογοητευμένος...

Τέλος—καλή νεράδα ή μάλλον
καλή—για να μην πολυλογώ, θά σου
πώ ότι με προσέδωρες άρχισμα. Όλες
ή αναρίθμητες γυναίκες που μου πρό-
σφερες—παρθένες ή προέλα, κοί-
ταια, παντρεμένες, ποιήτριες, θεατρί-
κες, όλες—μ' άπογοήτευσαν όλες
σως μετά τό πρώτο τους φάσι. Εξ α-
τίας κάποιας άποκαρδιωτικής λεπτο-
μερείας που ύπρχε στο θαύμασμο σύ-
ναλό τους... Και να που τώρα, μολο-
ντά περπατώ και έλπισα πολύ, κοι-
νούσκηρα τέλος και κλείνω πάντα, πάν-
τα μέσ' στην ψυχή μου την πιο σκλη-
ρή άπογοήτευση, γιατί δέν βρήκα που-
θενά την ιδανική γυναίκα.

Η καλή νεράδα έβλεπε λίγο σι-
γαλή και βυθισμένη σε σκέψεις. Κιτόταν έλκε θλιμμένη :

—Δέν με κατηγόρεις χωρίς λόγο και βλέπω καλά πως είμαι έ-
νοχη... Όχι όμως με τόν τρόπο που σκέφτεσαι έσύ... Ώστόσο, εί-
μαι ένοχη... Ένοχη, γιατί ένώ σου πρόσφερα, για να πραγματοποιη-
ποιηθί τό όνειρό σου, τίς πιο άγνές παρθένες και τίς πιο τρυφερές
νέες γυναίκες, έπιμένονα να σου δώσω ένα χάρισμα, χωρίς τό όποιο
δέν μπορεί να υπάρξει ή τέλεια χαρά, τό χάρισμα που κάνει τους έ-
ρωτευμένους ευτυχίες.

—Ποιά χάρισμα ; ρώτησε ό πρίγκιπας.

—Τό χάρισμα να μη βλέπης ποτέ τίς ατέλειες της ανθρωπίνης
όμορφας και να βλέπης μόνο ό,τι έπαθμεις να βλέπης... Άν είχες
αυτό τό χάρισμα, θά έφτανε να φιλήσης μία άπογοήτευση ή μία όμορ-
πη νέα και τότε θά νόμιζες πως φιλείς την ιδανική γυναίκα...

CATULLE MENDES

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

Εδινε ένα κομμάτι ζάχαρι στο καναρίνι της...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΘΗΡΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὸν εἶχα ἀπὸ κορὸ μὲς μου, ὡς δαίμονα τῆς ἡρώδης ἀματωλ-
κῆς ἐμφανίσεως τὸν ποδ... ὀλίγου Ἑλλήνων.

Ἦταν θηρίο ἀληθινὸ ὁ Μπαρ-
μπα-Γιάννης.

ὁμως, τὸν ἐθαίμαζαν καὶ τοῦτο τὸ βε-
βαιώθηκα ἀπὸ τὸ ἐξῆς περιστατικόν:
Ἔλχε δημωδωρῆσθαι τότε κάποιον ζῴ-
τιμα πολὺ μετρωμένο.

Ἡ συνοικιστὴ γομφίη εἶχε κόψει
στὴ μέση μερικὰ Ἑλληνικὰ χωριά, μὲ
τὰ πρὸ αὐτῶν κτήματα. Ἐτοὶ τὰ σπύ-
ρα τῶν χωριῶν αὐτῶν ἔμειναν στὸ
ἑλληνικὸ ἔδαφος καὶ τὰ χωράφια στὸ
βουλγαρικὸ καὶ τανάσταλιν.

Ἦθελαν νὰ θεωροῦν, ἦθελαν ν'
ἀλυστῶν οἱ χωρικοί.

Τί ἐπρεπε νὰ γίνη;
Νὰ βγάλουνε διαδοχικῶς γιὰ νὰ
πᾶνε στὰ χωράφια τους;

Ἐτοὶ ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις
ἀνέθεσε στὸ Βούλγαρο ὑποδιοικητὴ
Πετριτσίου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνη-
σις σ' ἐμένα, νὰ συναντηθοῦμε στὰ σύ-
νορα καὶ νὰ λύσουμε τὴ διαφορά συμ-
βιβαστικῶς.

Ὁ Βούλγαρος ὑποδιοικητὴς, θυ-
μοῦμα, εἶπε λέγοντας:

Ἐλευθερόφ.

Ἦρθε, συνοδευόμενος ἀπὸ καμμιὰ δεκαπεν-
ταριά ἀρεμάνιους χωροφύλακες, ὡς ἐκεῖ ἔ-
παυον, μὲ ὑπογείνια, πολὺχρωμα σευρήνια
στὸ στήθος, κομποῦρες στὴ μέση καὶ κατὶ
μυτῶνες χοντρές, ποὺ φαινότανον μ' αὐτὲς
σὰν κορμοὶ δέντρων, ριζωμένοι στὸ χῶμα.

Ἐγὼ, ἐπειθεὶς οἱ χωροφύλακες μὰς δὲν
ἦσαν ἀξιοπρεπῶς ντυμένοι—λίγοι μὴνως
μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1913—καὶ δὲν εἶχα
με καὶ ἑρπικτο χωροφυλακὴ ἐκεῖ, ἐπὶ γὰρ μόν-
ο μὲ τὸν Μπαρμπα-Γιάννη.

Ἐλαμπε ὁ ἄθλιος στὸν ἥλιο, σὰν φρο-
τεινὸ μετέωρον.

Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ καὶ διευθετήθη ἡ
ὑπόθεσις, μοῦ λέει ὁ Βούλγαρος συνάδε-
λφός μου:

— Ἀγαπητὲ ἐκολέγκα, τώρα εἶνε με-
σημέρι.

— Τὸ βλέπω, δυστυχῶς.

— Ἐν ποιατὴ περιπτώσει, ἡ ἐσὺ θὰ
ρθῇς σ' ἕνα χωριὸ δικό μου, γιὰ νὰ φάμε,
ἡ ἐγὼ σ' ἕνα δικό σου.

Σκέφτηκα μιὰ στιγμή. Ἐάν τὸν ἐφε-
ρα ἐγὼ στὰ δικά μας τὰ χωριά, μὲ τοὺς
θερμαινόμενους καὶ πωγωνοφόρους καὶ γε-
μάτους μαχλιμπιδία καὶ σευρήνια χωροφύ-
λακες του, θὰ μοῦ ἔκανε μιὰ βουλγαρικὴ
ἐπίδειξις τοὺς Βουλγαροφρόνους χωρικοὺς
μας. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πάω ἐγὼ στὸ
δικό του χωριό.

Καὶ Βούλγαροι ἔως
ἐκεῖ ἀπᾶν, μὲ σειρή-
νια καὶ ὑπογείνια.

Κι' ἦσαν, πράγματι, φοβε-
ρὸς τὴν θέαν καὶ τὴν σύστασιν
ὁ Μπαρμπα-Γιάννης.

Φουστανέλλες, τοσαυτάχια,
φρέμιες, ἀσημιθιλιές, κινου-
στέκια, φυλαχτά, σελάκια, τοσα-
υτάχια καὶ ἀσημιθιλιούρα.
Ἄμια ἔμπαινε ποῦθεν, γέμιζεν
ὁ τόπος ἀπὸ γένεια κι' ἀπὸ
φροντὲς παροχμῶν.

Ἦσαν γέρος στὴν ἡλικία,
ἀλλὰ ἀλύγιστος τὸ σῶμα καὶ
θεωρητικῶς, μὲ περσόνες τὶς
πλάτες καὶ πλατεῖα καὶ δασο-
μένα τὰ στήθη. Τὸν λέγανε
«θηρίον» καὶ θηρίο ἐφαινότανε
ἀληθινόν.

Ἦμιον τότε σ' ἕνα μέρος
κοντὰ στὰ Βουλγαρικὰ σύνορα.

Τὰ μικρὰ παιδιά, δταν τὸν
ἔβλεπαν, φοβόντουσαν, δὲν ἐξέ-
ρω ὅμως ἂν τὸν φοβόντουσαν
κι' οἱ κομματοῦδες ποὺ ἦσαν
τὸν δὲν ἡ περιφέρεια γεμάτη
ἀπ' αὐτοὺς!...

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

Ἄν δὲν τὸν φοβόντουσαν

— Πολύτιμη συνάδελε, ποὺ λέω, γιὰ νὰ μὴ σὺ κοιράνη, ἐπὶ
δὴ τὰ δικά μας τὰ χωριά εἶνε λίγο μακριὰ κι' ὁ ἥλιος χυτᾷ ἐν
σας.

Εἶδα ὅτι δὲν ἔμεινε καὶ τόσο εὐ-
χαριστιμένος. Ἦθελε νὰ ρθῇ στὰ
χωριά μας. Ἐγύρισε ὅμως κι' ἔδω-
σε διαταγὴ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ γεῦμα
μας στὴν Πιπερίτσα.

Ἐκεί, ἔχοντας πληρὴ ἐμπειρίαν, στὴν ἐθνικὴ τοῦ Μπαρμπα-
γιάννη... ὀρθοστάσια!

Ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπα-
γιάννης ἦταν ἀκόμα ἀσθενὴς ἐκεῖ, σὰν ἀγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε
ἀπὸ τὸ ἄσπρην ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω τοῦ ἦταν τώρα περισσότε-
ρος. Εἰδοποιήθητις εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλὰν χωριὰ νὰ ἔ-
λθον τὸν Ἑλληνα ἐκαστάλιν...

Ἦσαν ἐκεί, ὅταν τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Αἱ, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ἔτσι ἦταν, ἡ
γιαγιά εἶχε δίκιο. Μόνον ὁ Θεὸς μπο-
ροῦσε νὰ μᾶς προστατέψῃ. Μὰ δὲν
θάρρονα κ' ἐγὼ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

— Ναί, μάνα, τῆς εἶπα, καὶλὰ
τὸ λές. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ
νὰ μᾶς προστατέψῃ. Μὰ δὲν θὰ καθή-
σω κ' ἐγὼ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.
Τώρα θὰ δῆς...

— Τί θὰ κάμῃς, παιδί μου;
— Θὰ δῆς, θὰ δῆς, μάνα. Φτάνει
ποῦ ξέρω μὲ ποὺν ἔγω νὰ κάμω. Θὰ
τὸν πολέμησω σὺν ἀντρας...

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνέβηκε ἐπάνω, ἀγορευόμενος,
ὁ κηπουρός. Τὸν πῆρα ἰδιαίτερως καὶ τοῦ ξήγησα μὲ
δύο λόγια τι συμβαίνει.

Μ' ἄκουσε μὲ προσοχή κ' ὅταν τελείωσα, κούνησε
τὸ κεφάλι του καὶ μονιμοῦσε:

— Ἀσχημὲν δουλειά, ἀφεντικό.
— Φοβάσαι; τὸν ρώτησα ἀτόμα.
— Ὁχι, ἀφεντί, μὰ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου. Δὲν φοβάμαι καθόλου.
Μπορεῖτε νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, Μονάχα...

— Τί θές νὰ πῆς; Μίλα ἐλεύθερα.
— Μονάχα, ἀφεντί, νὰ μὴ μάθουν τίποτε οἱ ὑπηρέτες. Θὰ σᾶς ἀ-
φήσουν καὶ θὰ φύγουν. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀδικήσῃ κανένας,
γιατὶ κανένας δὲν θὰ τάβαζε ποτέ μὲ τὸ διάβολο.

— Ἐγώ σου, Δημήτρη. Τὸ σκέφτηκα αὐτό. Δὲν θὰ μάθῃ κα-
νένας τίποτε. Ἐμεῖς οἱ δύο καὶ τὰ παιδιά θὰ πολεμήσουμε μαζί του.
Κι' ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν ἀφανίσουμε ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς
γῆς. Νὰ μὴ τὸ θυμῇς αὐτό.

— Μακάρι, ἀφεντί...
— Καὶ τώρα πές μου. Ἐχεις τὸ τουφέκι σου στὴν κἀμαρά σου;
— Ἐκεῖ βρίσκεται.

— Κατέβα καὶ πάρτο. Γέμισέ το. Πάρε
καὶ τὸ μαχαίρι σου καὶ περμένε μὲ μέγα-
λο φανάρι.

Ὁ Δημήτρης ἔφυγε.
Συνεννοήθηκα μὲ τὴν γιαγιά, συμβούλευσα
τὰ παιδιά νὰ μὴ φύγουν κοντὰ ἀπ' τὴν ἀ-
δερφή τους καὶ πέρασα ἀπ' τὴν τραπέζια
γιὰ νὰ κατέβω κάτω.

Ἡ Ἀρλέντα, βλέποντάς με ἔτσι ὀπλισμέ-
νο, τρώμαζε.

— Πατέρα... Πατέρα μου, ποῦ πᾶς τέ-
τοια ὅρα;
Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴ φίλησα στὸ μέ-
τωπο.

— Μὴ φοβάσαι, περιστέρωμά μου. Πάω
νὰ δώ μὴν μὴτε κανέναν ἀλογολέφτης στὸ
σταῦλο. Θὰ γυρίσω ἀμέσως. Μὴ φοβάσαι,
παιδί μου...

Ὁ Δημήτρης μὲ περίμενε στὴν αὐλή,
κρατώντας τὸ φανάρι ἀναμένο.

— Ἡ βοήθῃ εἶχε σταματήσει.
— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπα σιγά.

Μπήκαμε στὴς ἀποθήκες ποὺ ἦσαν δεξιά
στὴν αὐλή, περάσαμε στὸ διάδρομο κ' ἀπ'
τὴν κοιλίνα διαβήκαμε στὸν κῆπο ποὺ εἶχε
σὸ πῶς μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Δὲν ἔδραζε πιά, ὅπως εἶπα, μὰ ὁ οὐρα-
νὸς ἦσαν γεμάτος σύννεφα μαύρα, βαρεῖά σύννεφα...

Ὅχι! Ἐνὰ ἀστὲρι δὲν λαμπύριζε στὸ σκοτεινισμένο χάος τοῦ στε-
ρεώματος.

Ὁ ἀγέρας εἶχε δυναμώσει κ' ἔκανε τὰ δέντρα νὰ τρίζουν.
Διασχίσαμε τὸν κῆπο, μὲ τὰ πόδια στὸ χέρι. Τὰ μάτια μᾶς ἐρε-
νοῦσαν διαρκῶς τὸ σκοτάδι κ' εἰμαστε ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσουμε ἀν
βλέπαμε τὸ ἐλάχιστο. Μὰ δὲν εἶδαμε ὡς τὴ στιγμή τίποτε... τίποτε...

Μονάχα οἱ λόφοι οὐρλιάζαν στὸ κοντινὸ δάσος...

Ὅσοπο μοῦκανε ἐντύπωση ἓνα παράξενο περιστατικό. Τὰ πουλιά,
ποὺ ἦσαν κοιμισμένα στὰ δέντρα τοῦ κήπου, ἦσαν ἀνίσχυα καὶ φτε-
ροκοποῦσαν τρομαγμένα. Τάχε ἄραγε ξυπνήσῃ ἡ βροχή; Τάχε τρο-
μάξῃ ὁ ἀέρας; Κι' ἄρα δὲν θυμῶνουν νὰ ξανασηνέδῃ τέτοιον πρᾶγ-
μα, τόσοις χειμῶνες τώρα στὸν κῆπο μᾶς...

Ὅταν πλησιάσαμε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαρας
τῆς Ἀρλέντας, πῆρα τὸ φανάρι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Δημήτρη κ' ἔβου-
ρα νὰ δώ. Θεέ μου, ἐπορεύθη... Μόλις τὰ μάτια μου πέσανε πάνω
στὴν ὄψη γῆ, μὰ κρανὴ ἔξυψε ἀπ' τὸ στόμα μου, μὰ κρανὴ ἔ-

— Φαντάσματα!... Κονταμάρες!... Παρα-
μύθια!... φώναξε ἡ γιαγιά...

γωνίας καὶ λύσσα. Καθαρὰ—καθαρὰ διακρινόντουσαν πάνω πρὸς
χάμα διάφορες πατημασιές, σὺν κάποιος νῆξε σταθερὰ πρὸς ἀλὲς ὁ-
ρας κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ τὸ πρόσωπό του γυρισμένο πρὸς τὸ
τοιχο.

Ὁ Δημήτρης ἔσκυψε κ' αὐτὸς, κόνταξε καὶ σταυροκατήχησε.
— Ἦταν ἐδῶ μισὴ ὥρα πρὶν, ψιθύρισε. Ἡ πατημασιές γυρνοῦ-
ται καθαρὰ. Καὶ τί παράξενα χνάκια, ἀφεντί!...

— Ναί, πολλὰ παράξενα χνάκια. Πατημασιές τοῦ διαβόλου.
— Δὲν φοροῦσε παπούτσι.

— Ἔτσι φαίνεται.
— Κύντα, ἀφεντί... Τὰ δάχτυλα τῶν ποδῶν του εἶνε γυμνά
πρὸς τὰ κάτω καὶ νυχάτα.

— Ἄ, τὸ σκύλο, τὸ σκύλο!... Μήτε στὸν κῆπο κ' ἀνέβηκε ἐπὶ
ἐδῶ στὸ δωμάτιο.

— Μὰ πῶς μπόρεσε ὥστόσο;
— Ναί, εἶνε παράξενο. Μὰ ἀνεβαίνει, ἄκουσα, σινοῦς τοῖχος πρὸς
τὴ σάφρα. Γαϊζώνει τὰ νύχια τῶν χειρῶν καὶ τὸν ποδὸν του κ' ἐ-
νεβαίνει. Νά, κύντα! ἐδῶ. Ὁ τοῖχος εἶνε ξεφτισμένος. Ἄ, τὸ σκύ-
λο, τὸ σκύλο!...

— Νὰ παρακολουθήσουμε τίς πατημασιές του, ἀφεντί.
— Γι' αὐτὸ κατέβηκα στὸν κῆπο. Γιὰ νὰ μᾶς νὰ τὸν βρῶ. Ἄν
ποῦ ἐδῶ γύρω θὰ τραγουδῇ. Ἄκου τοὺς λύκους!... Καὶ τὰ πάλαι
φτεροκατάνε φοβισμένα...

Σκύβοντας κ' οἱ δύο πρὸς τὴ γῆ, ἀρχίσαμε κατόπιν νὰ παρα-
λουθούμε τίς πατημασιές του. Ἐξάφνα μὲρὸς σ' ἓνα πῆρμα πάνω
σταθήκαμε.

— Κάθισε ἐδῶ, στὸν πάγκο αὐτό, εἶπε ὁ κηπουρός.
Συγχρόνως ἔξετασε προσεκτικὰ τὴ μουσκεμένη γῆ καὶ ξεφύλαξε:

— Αὐτὸ εἶνε, ἀφεντί!... Αὐτό...
— Τί τρέχει; Τί εἶδες;
— Κάθισε στὸν πάγκο ὁ Σατανᾶς καὶ φόρεσε τίς μπότες του.

Νά, κύντα, τ' ἀχνάκια ἀλλάζουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Δὲν περπατοῦν
πιά ἐντόλιτος.

Ὁ Δημήτρης εἶχε δίκιο. Τ' ἀχνάκια ἄλλαξαν ἀπ' τὸν πάγκο καὶ
πέρα. Τὰ παρακολουθήσαμε. Εἰσπῆς ἡ
γῆ ἦταν βρομένη καὶ φανόντουσαν καθα-
ρὰ φτάσαμε ἔτσι ὡς τὴ μικρὴ πορτίτσα τοῦ πρὶν.

Ἐκεῖ ἡ πατημασιές σταματοῦσαν. Τὸ
τέρας εἶχε σταθερὰ φαίνεται κίμαστος ὡς καὶ
παραμόνευε τὸ σπῆ. Ὁστόσο, δὲν ἦρξε ἔξω
ἀπὸ τὸν κῆπο. Ἡ πατημασιές τραβήσανε
πρὸς τοὺς σταύλους. Αὐτὸ μὲ παραξέ-
ψε. Ἄν δὲν εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸν κῆπο, θὰ τὸν
μιλοκάρουμε κάπου καὶ θὰ ἐκδιώκουμε.

— Ἔχε τὸ ὄπλο σου ἔτοιμο, εἶπα στὸν
κηπουρό, καθὼς προχωροῦσαμε.

Μπρὸς τοὺς σταύλους, ἡ πατημασιές ἔ-
σαν πολλές καὶ υπερβολικές. Εἶχε σταθερὰ
στὸ μέρος αὐτό, ὅπως φανόντουσαν, κούνησε
βόλτες πάνω—κάτω. Τὸ σκύλο, τὸ σκύλο!

Ἐξάφνα, καθὼς εἰμαστε σκαμμένα πάνω
καὶ κύνταξε τὰ χνάκια τοῦ πάνω στὴ γῆ
ἓνα τριζυμὸ ἀκούστηκε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια
μᾶς κ' ἓνα μεγάλο δοκάρι ἔπεσε μὲ δυνατὴ
μυροστά μας. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μ' ἔπαιε
στὸν τόπο. Κάποιος τὸ εἶχε ρίξει ἀπ' τὴν
πὶ τῶν σταύλων γιὰ νὰ μᾶς τσεκίσει ἢ αὐτὸ
τὰ κόκαλα, γιὰ νὰ μᾶς συντρίψῃ τὰ κέρατα.

Ἦταν αὐτὸς!... Οὐρλιάξα ἀπὸ λύσσα καὶ πε-
νία καὶ σήκωσα τὸ φανάρι ψηλά.

— Καταραμένε!... Ψυχὴ τῆς Κολέσσας!
— Ἐνα γέλιο σαρκαστικό, στριγγὸ, ἀκούστηκε
ἓνα γέλιο διαβολικὸ ἀκούστηκε πάνω ἀπ' τὸ
σκελετὸ τῶν σταύλων.

Ἄν καὶ ἤξερα μὲ τί εἶδους τέρας εἶχα νὰ κάμω, τὸ γέλιο αὐτό
μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα μέσα στὴς φλέβες.

Ἦταν τόσο ἔξαρνο, ποῦ μοῦ παράλυσε τὴν καρδιά...
Ἐξάφνα ἓνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε.

Τινάχτηκα ξαφνιασμένος. Ἦταν ὁ Δημήτρης. Πῶς φύλαγε ὡ-
τὸς, σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ πυροβόλησε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔ-
αντηχῆσε τὸ γέλιο.

Ἐπακολούθησε μὰ ἀπέραντη σιωπὴ.
— Νὰ τὸν χτυπήσω τάχα, ἀφεντί; μὲ ρώτησε σιγὰ ὁ Δημήτρης.
Μὰ μήπως ἤξερα; Μήπως μεροῦσαμε νὰ διακρίνομε πάλαι
στὸ σκοτάδι; Στεκόμαστε ὥστόσο κ' ἀφουγκραζόμαστε, ἔκτοτε
κάθε ἐνδεχόμενο...

Ὁ Δημήτρης ξαναγέμισε τὸ ὄπλο του.
Ὁ ἀγέρας εἶχε πέσει, τὰ φύλλα δὲν θροοῦσαν πιά, τὰ παιδιά
εἶχαν τρομάξῃ μὲ τὸν πυροβολισμὸ κ' ἔλα σκαπάναν γύρω μᾶς.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΑΦΥΣΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Περσσότερα τ' ἀρύσκα στὸ θέατρο τοῦ κόσμου,
μὰ πῶ ἀρύσκα θαρρῶ ἀπ' δα βλέπω μπρὸς μου.
Λουλούδι καὶ καμουριὰτοῦ γυναῖκα παντοειμένη,
κακόφωνος τραγουδιστὴς καὶ στολισμένη χίρα,
φτωχὸς κοντοπερήφανος, γορὴ φτιασιδομένη,
σαμπλιάρης γέρος καὶ κομποὺς μὲ γάντια καὶ μὴρα.

Γυναῖκα ἀσχημοσύνη πού θέλει παντρεῖ,
ὕπληρος καὶ τίμος μέσα στὴ θοιροσύνη,
φτωχὸ κορτίτσι τοῦ λαοῦ ποὺ κάνει τὴν κυρά
καὶ δάσκαλος παλληκαρὸς καὶ μὲ νοημοσύνη.

Μὲ νοῦ γεροντοκοῦρτο καὶ τοῦ σιμοῦ χωριάτης
καὶ τιμημένη κοπελλὰ μὲ γέρο στὸ πλευρὸ τῆς,
καὶ κορδομένος νεοδύλτος, Ρομιοῦς ἀριστοκράτης,
μὲ δίχως φίλο τῆς καρδιάς μαμοῦρα στὸν καιρὸ τῆς.

Ἄντρας ποὺ ἡ γυναῖκα του τὸν σέβει ἀπὸ τὴ μήτη,
ἄντρας γυναῖκα ἀμορφῆς ποὺ ξενόατος κομμάτι
καὶ τιμημένα ἄρματα στὴ μέση τοῦ Θεοῦ
καὶ κοκκανοῦρτος καλὸς καὶ τίμος διπλωμάτης.

Ἀνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει αὐτὰ ν' ἀκούσῃ μελωδία,
καρδιά ἀπὸ τὰ λουλούδια ἀδάφρα καττάζει
καὶ αὐλικὸς ποὺ βασιλεὺς δουλεύει μὲ καρδιά
κ' ἀριστοκράτης γιὰ φτωχὸ στ' ἀλήθεια νὰ σπανάξῃ.

Κοντὸς καὶ ἀπονηρευτὸς, ψηλὸς ἀνοικτομάτης
καὶ παντοπώλης καθαρὸς μ' ἀλάδωτα δεφτέρια
καὶ Τσιριγώτης ἄσματος καὶ ἄσματος Μανιάτης
καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπουργὸς μὲ πατριὰ τὰ χέρια.

Πιστεύω τὴν ἑξάρση γορῶν γιὰ τὸν κανόνα
σὲ τοῦτον τὸν ἀρρύσκα ποὺ βρέθηκε αἰὼνα!

ΔΕΙΠΕΙ ΕΝΑ

Σοῦδωσεν ὁ ἥλιος τὴ λαμπρότητά σου
στὴ γλυκεῖά σου ὄψη ποὺ ἀγάπη χίνει,
ἄλλες τίς ἀχτίδες γιὰ χρυσὰ μαλλιά σου
καὶ στὰ μαύρα μάτια φλογερὸ κᾶμιν.

Σοῦδωκε ὁ Ἀπρίλης ὅλα τὰ λουλούδια
κ' εἶνε τὰ μάγουλά σου τριανταφυλλένα,
σοῦδωκε τ' ἀρδὸν τὰ γλυκὰ τραγούδια
ὅπου τραγουδοῦνε χεῖλη ἑξαχρῆνα.

Ὅλα, ὅλα τάχεις, λείπει μόνο ἓνα
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχεις εὐσελαχινά, πουλί μου:
ἡ καρδιά! Κι' ἂν θέλεις, ἄκουσέ με μένα,
πάρε τὴ δική μου...

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Χίλιες φορές, Νεράδα μου, σὲ εἶδα,
ὅταν ξυπνάς δροσιστὴ τὴν αὐγή,
νὰ ἔλγῃς πρῶτη—πρῶτη σου φροντίδα
νὰ πᾶς στὸ καναρίνι σου γαλί.

Μοῦ εἶπες:—Τὸ μικρὸ μου κανα-
(οῦν)
ἐκεῖ ποὺ τάχεις τὸ φτωχὸ κλειστό, μέσα
κ' αὐτὸ μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή
(αἰγὰτῶ,
(τοῦ) γιὰ ποτὲ τὸ στόμα του δὲν κλεί-
(γει,
θαρρεῖς ὅτι σοῦ λέει εὐχαριστώ... μὰ τραγουδοῦν πάντα χωριόπο...».

Ἄλλα κ' ἐγὼ γιὰ σὲ π' αἰὼν κᾶμιν;
Δὲν φέλλω τὸς στίχους μου, τρελλή;
Γιὰτὶ λατὼν μ' ἀφίνας νὰ πεδᾶνω
χωρὶς ἀγάπη καὶ χωρὶς φίλ;
Μὰ τραγουδοῦν πάντα χωριόπο...».

ΣΕ ΜΙΑ ΕΑΝΘΗ

Τί παράξενο!... Στοχάσου, κ' ὅμως φέγγει στὰ μαλλιά σου
συννεφιάς ὁ οὐρανὸς ἥλιος καλακαρῆς!

ΣΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ...

Σὰν θὰ πεθάνῃς—ὁ Θεὸς
ποτὲ νὰ μὴν τὸ δώσῃ—
παντοῦρνο ἀστὲρι θὰ φαῖ
ψηλὰ στὸν οὐρανὸ.

Καὶ μέσ' στὸ γλυκοχάρωμα,
κοντὰ νὰ ξεμυρῶν,
θὰ βγαλῇ πάντα συντροφιά
μὲ τὸν Ἀδελφόν.

Θὰ εἶν' ἡ λάμψη του γλυκεῖα
στὴν τὴ γλυκεῖα ματιά σου.
Σ' αὐτὸ τ' ἀστὲρι, ἀγάπη μου,
θὰ δώσω τ' ὄνομά σου!

Μένουμε ἔτσι μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλῃ τῶν πόλων μᾶς ἀρ-
κετὴ ὥρα.

Σαφελὰ ἀκούσαμε ἓνα παράξενο θόρυβο πίσω ἀπὸ τοὺς σταύλους,
καὶ ὁ μαυροδόκος ἦταν μισογροισμένος.

— Ἀκούς, ἀφεντικό; μοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Δημήτρης.
— Ναί, ἄκουσα.

— Εἰν' αὐτὸς!...
— Ναί, ναί, αὐτὸς... Σήκωσε τὸ ὄπλο σου κ' ἔχε τὸ ἔτοιμο. Μόλις
βλαστήσῃ, θὰ ρίξουμε κ' οἱ δύο.

Ὁ θόρυβος ξανακούστηκε. Ἀσέβηστε καὶ χόματα πέσανε ἀπὸ τὸν
αἶμα πάνω στὴ σκελὴ τῶν σταύλων.

— Νὰ ρίξω; μὲ ρώτησε ὁ κηπουρός.
Μὰ πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἓνας τρομακτικὸς κρότος ἀ-
κούστηκε. Μία μεγάλη πέτρα ἐξερρηδονίστηκε ἐναντίον μᾶς καὶ πῆγε
καὶ χτύπησε μὲ ἀφάνταστη δύναμη πάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

Τὸ δέντρο σείστηκε σύριζο. Ἄν μᾶς πετύχαινε ὁ ὀγκύλιθος αὐτός,
θὰ μᾶς θρηνάσαμε τὸ κρᾶνὸ σὺν αὐτῷ!...

Ἄν καὶ τὰ χέρια μου τρέμανε, πυροβόλησα.
Ὁ Δημήτρης ἔκανε τὸ ἴδιο. Καὶ στὴ λάμψη τοῦ ὄπλου του προέφτα-
σε νὰ τὸν διακρίνω. Ναί, Θεέ μου!... Ἔπεσε πάνω στὸν τοῖχο. Εἶδα
τὴν αὐτὴν σιλουέτα του καὶ τίποτε ἄλλο. Κι' ἐνὸς τοιαυτοῦ τῶρα
νὰ ποῦ ρίξω στὰ σίγουρα, τὸν ἄκουσα νὰ μωγκοῖξῃ ἄγρια, νὰ σηδῇ
ἔξω καὶ νὰ φεύγῃ μακριά...

Περάσαμε ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τῆς... Χίμα—δύο σχέδια περνοῦσαν
ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἐπρεπε νὰ προλάβω τὴν καταστροφή,
τὴν συμφορὰ... Ἐπρεπε νὰ πάω μὰ ἀπόφασι...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Βλαδμήρου Χάινεβιτς)
Συνέχεια. —Τὴν ἔχουμε ἄσχημα... Οἱ ὑπηρέτες
καὶ μισοῦσαν. Εἶνε ὅλοι ποὺ σκεφτοῦν κ' ἀμύλητοι.

Σήμερα τὸ πρωῒ, ἡ ὑπηρεσία ποὺ περνοῦσε τὴν γαλιὰ,
τῆς εἶπε πᾶς μὲν τις νύχτες ἄγρυπνη.

—Κάπως γυρίζε στὸν κῆπο, κινῶ, πρόσθεσε. Εἰν' ἓνας
ἀνθρώπος ψηλός, μὲ μαύρα ρούχα... Τὰ σκυλιὰ οὐρλιά-
ζαν σὺν νὰ προαναγγέλλουν θάνατο... Φοβάμαι, κυρία, φο-
βάμαι πολύ... Γυρίζουν φαντάσματα!...

Ἡ γιαγιά ἔκανε τὴν θυμωμένη.
—Φαντάσματα... Κονταμάρες... Ἀνοήσιες! φώναξε ἡ
γιαγιά γεμάτη ὀργή. Νὰ μὴ σὲ ξανακούσω νὰ πᾶς τέτοι-
α λόγια. Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα. Ἀκούς;...

Ὅσοπο, ὅλο τὸ σπῆ εἶνε ἀνάστατο. Κάτι τὸ ἄρατο
καὶ τὸ τρομερὸ πλανᾶται παντοῦ ἐδῶ μέσα, ἐδῶ πρὸς βασι-
λεῖ ὡς τὰ προχθές ἀκόμα ἡ χαρὰ...

Φαίνεται πως τὸ τέρας αὐτὸ ξαναῤῥε στὴν ἑταιρία μὰ
ἀπὸ αὐτὸς τίς νύχτες. Γιὰ νὰ ξαναγιοῦν οἱ ὑπηρέτες, θὰ
εἶ πᾶς κατὰ εἶδαν...

Μὰ ἔχουμε λάβει πιά ὅλα τὰ μέτρα μᾶς.
Ἡ ἑταιρία φρουρεῖται τὴ νύχτα ἀγρύπνητος. Ἐκτὸς αὐ-
τοῦ, ἔχω πᾶρα καὶ τὴν ἀπόφασί μου. Ἄν ὁ Σατανᾶς αὐ-
τὸς ξαναῤῥῃ καὶ μᾶς ξεφύγῃ, δὲν θὰ μείνω μὲ σταυρο-
μῆτα τὰ χέρια. Θὰ τὸν κινήσω μέσα στὸν ἴδιο του τὸν
κῆπο...

Ὁ Δημήτρης εἶνε πρόθυμος νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Ξέρω
καλὰ τὸν πάγκο. Θὰ πάω καὶ πάνω καὶ δὲν θὰ γυρίσω πῶ-
ς ἂν δὲν τὸν ἐκδιώξω... Ὁρμίζουμε στὴ σωτηρία τῆς
γῆς μου, πᾶς θὰ συντρίβω τὸ ἀνθρωπατόμορο τέρας...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Βλαδμήρου Χάινεβιτς)
Συνέχεια. —Ἦρθε!... Ἦρθε πάλι, χτές τὴ νύχτα. Θάταν πε-
ρνούσαν μεσάνυχτα, ὅταν ἀκούσαμε τὰ σκυλιὰ νὰ οὐρᾶνται. Ἦταν
ἡ ἄρα ποὺ φρουροῦσε ὁ Δημήτρης. Ἦρθε καὶ μὲ ξύπνησε ἀμέσως.

Ἦταν πάλι ταρμαμένος.
—Σταῖτε, ἀφεντί, σηκωθῆτε γρήγορα!...

Πήδησα ἀπ' τὸ κρεβάτι μου κ' ἄρταξα τὸ ὄπλο μου.
—Ἦρθε!... Τρυφεῖς στὸν κῆπο... Ἄκουσα τὸ περπατήμα του,
καὶ εἶπε ὁ πιστὸς μου κηπουρός.

Ἀνέβηκα σὲ μὴ καρτέλα καὶ κατέβασα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.
—Ἐλα μαζί μου, εἶπα στὸν Δημήτρη.

Μ' ἀκολούθησε καὶ βγήκαμε σιγαλοπατώντας σ' ἓνα ἐξώστη ποὺ
ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο. Σταθήκαμε ἐκεῖ, μέσα στὸ σκοτάδι, κ' ἀφου-
γκάσαμε. Κανένας

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

Α'.
Ιστορία που θα αφηγηθούμε, αρχίζει από τις 20 Νοεμβρίου 1536, μία ψυχρή και βροχερή νύχτα, που τα καμπαναριά όλων των ναών του Παρισιού χτυπούσαν την έναντη έσπερινή.

Την εποχή εκείνη βασίλευε στη Γαλλία ο Φραγκίσκος Α' και στη χώρα του, καθώς και στην Ιταλία, είχε εγκαθιδρυθεί η φοβερή 'Ιερά Έξέταση.

Τυλιγμένος εκείνη τη βραδιά μέσα σ' έναν πάτω μαύρο μαγνύα και φορώντας στο κεφάλι του ένα σκούφο, ο Ζάν Φερρόν, ο δικηγόρος του Κοινοβουλίου, κατέβαινε την όδον Λεφέβρ, ένα μικρό δρομάκι που έβγαζε στην όδον 'Αγίου 'Αντωνίου και από εκεί στην όδον Σαρτρών, όπου βρισκόταν η κατοικία του.

Μπροστά του έβγαζε, φωτίζοντας το δρόμο με τη θαμπή λάμψη ενός φαναριού, ο γραμματέας του 'Αλαιν Μπριντόν, ένας μικροκαμωμένος άνθρωπος, δνομοστός για τη μεγάλη του καμπουρία.

Ο δικηγόρος κ' ο υπάλληλός του περπατούσαν αρκετά γρήγορα, φροντίζοντας να μην παρακατιούνται και πέσουν μέσα στις λάσπες ή σε καμιά λακκούβα με νερό.

Δεν είχαν παρά να κάμουν λίγα βήματα ακόμα, γιά να φτάσουν στην όδον Σαρτρών, όταν ξαφνα άκουσαν κάποιο θόρυβο και σταμάτησαν.

Ήταν κάτι σαν παρόνοιο, σαν κλάμμα, σαν βόγγος, κάτι απ' όλα αυτά και τίποτε ορισμένο.

Ο Φερρόν δεν έσυγινετο εύκολα, απ' ενός γιατί έτσι τον είχε συνήθειο το επάγγελμά του και απ' έτερον γιατί ήξερε εξ έσπουχης τα τεχνάσματα των λωποδυτών της πόλης του και φοβόταν μην πέση σε καμιά παγίδα.

Χωρίς λοιπόν να δώσει καμιά προσοχή στο τυχαίο εκείνο περιστατικό, που μπορούσε ναχε κάποιες συνέπειες γι' αυτόν αν έσπεκάναν, έξακολούθησε το δρόμο του.

Ο γραμματέας του όμως, πύο περίεργος από τον αφεντικό του, κάρφωσε το βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος, απ' τὸ οποίο έφταναν οί θρήνοι και γύρισε και τὸ φανάρι του πρὸς τὰ εκεί.

Ένα θλιβερό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στὰ μάτια τὸν δυο διαβατών.

Ήταν σ' ένα πέτρινο πάγκο, δίπλα στὸν τοίχο, ήταν ξαλωμένη άκίνητη μία γυναίκα, ντυμένη με πολυκόσμη κορδέλια και στολισμένη με κοσμήματα έπληρους που είχαν καταστραφεί από την πολυκαρία.

Στὰ γόνατά της καθόταν ένα κοριτσάκι, κορδελισμένο κ' αυτό, που έκλειγε και πού δεν είχε προσέξει τὸν δυο ανθρώπους, οί όποιοι είχαν σταθεί σὲ απόστασι τεσσάρων βηματιών και κινάβαν.

Ο καμπουρὸς έβριζε ένα γρήγορο και διαπεραστικό βλέμμα στο σύμπλεγμα αυτό και ελε με τὸν δυο εμπεύρου :

— Θάνα τίποτε Ταγγάνοι διακοιναρέοι και θά τὸν έχουν δείρει οί μάγκες. Δόξα τῷ Θεῷ, έχουμε άφρονία απ' αὐτούς. Πάμε, κύριε...

Και κίνησαν νά φύγουν, αλλά καθώς ο γραμματέας χαμήλωσε τὸ φῶς που κρατούσε, η μικρή γύρισε πρὸς αὐτούς και τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε μονομιάς.

— Στάσου, εἰπε ζωηρά ο Φερρόν στο συνοδό του.

Και τῶνωσε πύο κοντά στή μικρούλα.

— Γιατί κλαίς; τὴ ρώτησε.

— Ἡ μητέρα μου πέθανε...

— Πέθανε! Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Να, άφεντικό. Την φίλω και δεν κουνιέται... Ἡ καρδιά της έχει πάψει νά χτυπά... Κιττάξτε κ' εσείς... Βάλτε τὸ χέρι σας... Τί λέτε, κυνιάει;... Ὁχι, εἰ... Μοῦ τὸ εἰπε μόνη της, ἡ δυστυχισμένη τὸ πρωί : «— Δεν είμαι καλά, Ζαρά. Θά πεθάνω !...». Ἀχ, αν είχαμε χρήματα, θά πηγαίναμε σὲ κανένα ξενοδοχείο... Θάπαιε λίγο κρασί και θά ξεσταυνόταν, γιὰ κρύνω... Ἀλλά δεν είχαμε οὔτε πεντάρα... Ὅταν εἶνε κανείς άρρωστος, δεν μπορεί νά βγάλει λεπτά, άφεντί... Ἀχ, μάνα μου, μαυούλα μου! Πέθανε, κύριε, δεν με πιστεύετε; Πέθανε κ' ὅσο κ' αν φωνάζω, δεν μ' άκούει πειά...

Ἡ ὡραία Φερρονιέρα
(Από πίνακα τῆς εποχής)

Ο Φερρόν δεν είχε τρυφερή καρδιά, αλλά υπάρχουν μερικές στιγμές που και ἡ απαιθέστερες ιδιοσυγκρασίες συγκινούνται.

Και σὲ μία απ' αυτές τις στιγμές θά βρέθηκε χωρίς ὄλο κ' ἡ δικηγόρος του Κοινοβουλίου, γιὰτι δεν άργησε νά συγκινηθῇ.

Οί λυγμοί της μικρῆς τὸν έκαναν ν' ανατριχιάσῃ. Κι ἡ σπύνησί του μεγάλωσε πύο πολύ, όταν ἡ δροσινή πῆρε τὸ χέρι του και τῶβαλε πάνω στὸ σκεδὸν παγωμένο στήθος της μητέρας της. Σε μεταξὺ αὐτὸ ο Φερρόν την κινάβσε μέσα στὰ μάτια της και τὴν έκονγε με προσοχή καθὼς τὸν μιλούσε.

Τ' ήταν αὐτὸ πύο έννοιωθε μπροστά της; Μήπως την είχε πεντέ; Ἀλλά πῶς μπορούσε νά γεννηθῇ έρωτας μέσα στην καρδιά του κοντά στο πτώμα μιας νεκρῆς;

Ἄλλωστε ἡ Ζαρά, ἡ Ταγγανουσίλα, ήταν μόλις δεκαεπτάρον έτών ακόμα και δεν μπορούσε νά τὸν προκαλέσει έρωτικές ἐπιθυμίες. «— Ὁχι, δεν εἶνε άγία, σκεφτόταν ο Φερρόν, αλλά αὐτὴ σὲ πάθεια αὐτὸ πύο με τραβάει πρὸς τὴ μικρούλα.

Γιὰ πρώτη φορά στή ζωὴ του αὐτὸς ο πενηντάρης, πύο δεν έατρει ως τότε, πέρα μόνο τὸ χουράκι, εἰσθανόταν μία πραγματική συγκίνηση.

— Τρέξε, εἰπε στὸ γραμματέα του, πύο παρακαλοῦντοσε ὡμῶς, τὰ συμβάντα, τρέξε...

— Ποῦ, κύριε;

— Πήγαινε στὸ σπίτι και πῆς τῆς Γιόδωνης νά κατεβάσῃ γρήγορα στῶματά σου τὸ κάτω δωμάτιο και ν' ανάβῃ μία καλή φωτιά...

Ο καμπουρὸς άπομυκρύνθηκε άμέσως, χωρίς νά πῇ τίποτε. Τότε ο δικηγόρος έσκαψε έπάνω απ' τὸ άκίνητο κορμί της Ζαράς.

— Τί θά την κάμετε, κύριε; ρώτησε μ' άγωνία ἡ Ζαρά.

— Ἀν ἡ μητέρα σου δεν πέθανε, και μου, θά προσπαθήσω νά την ξεναγήσω σὲ ζωὴ. Ἀν όμως έπέθανε, μέχρις ότου τὴ βρουν, εἶνε καλύτερα νά βρισκαται μέσα σὲ σπίτι μου, παρά έξω στὸ δρόμο...

— Ὁ, ναί, άφεντί! Σ' εύχαριστῶ !... γύρισε ἡ μικρή.

Ο Φερρόν ήταν άρεκέτα ρομαλὸς ὡς τὸ σῶμα της περμένης Ταγγάνας δεν ήταν καθόλου βαρὺ και τὸ σπύτι τοῦ δικηγόρου εἶ αἰλλου δεν άπέχε πύο πολύ από κεί.

Την άρπαξε λοιπόν στην άγκυλιά του και ακολουθούμενος από τὴ μικρή, έτπασε σὲ μία δευτερολέπτα στὸ σπίτι του.

Ἡ Γιόδωνη, ἡ γονὴ υπηρέτρια τοῦ σπύτι, είχε κατεβάσει στὸ μεταξὺ κάτω τὸ κάτω δωμάτιο, πύο της παρήγγειλαν, και καταστράν ν' ανάβῃ φωτιά.

Ο Φερρόν έτιχε νάχε μερικές γνώσεις τρυφῆς κ' άρχισε νά τις βάλλῃ σὲ ἐνέργεια νά νά μπορούσε νά ξεναγήσει στή ζωὴ τὴ μητέρα της Ζαρά.

Τὸν κάκων όμως άνοιξε τὸ σῶμα της εἶ ένα άσημένο κοινάκι και προσπαθῶσε νά τὴ χύσει μερικές σταγόνες από κάποιο άρωματικό. Τὸν κάκων άγωνίστηκε νά προκαλέσει κλοφορία τοῦ αἵματος, βάζοντας έπάνω σὲ στομάχι της κρύες πετσέτες. Ὅλο κ' αἶμα του πήγαν χαμένοι. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ήταν νεκρή!

Τὴν ἄλλη μέρα ο Φερρόν προσκάλεσε τὸν εφημέριο της εκκλησίας τοῦ 'Αγίου 'Αντωνίου και τὴν έθαψε σὲ μία γωνία τοῦ κοινοῦ νεκροταφείου.

Ἡ μικρὰ Ζαρά συνόδεψε τὴ μητέρα της ως τὴν τελευταία κερκία μαζί με τὴ Γιόδωνη.

Ὅταν γύρισε στὸ σπύτι τοῦ δικηγόρου, βῆρε τὸν οικοδεσπότη νά κάθεται κοντὰ στὸ τζάκι, στὸ ἴδιο δωμάτιο, όπου είχαν μεταβῇ κατὰ τὴν προτεραιὰ τὸ πτώμα της ζήτησας.

Ἡ Ζαρά πήγε κοντὰ του και, πλημμυρισμένη από εύγνωμοσύνη, γονάτισε και τὸν εἶπε :

— Σὲ σὰς χρωστῶ, κύριε, τὸ ὅτι ἡ μητέρα μου άναπαύεται σὲ τάφο... Ποτε δεν θά τὸ ξεχάσω αὐτὸ τὸ καλὸ... Εἶδα ὅτι έχει μὴν υπηρέτρια... Θέλετε κ' ἄλλη μιά; Ἀν θέλετε, από σήμερα είμαι σὲ διάθεσί σας...

— Καλά, μικρή μου, δέχομαι, άποκρίθηκε ο Φερρόν. Ὁκάνω να δεν έχω, μονάχα λίγους φίλους έχω. Θά μείνῃς εδῶ, και, ὅν όμως σάν υπηρέτρια, αλλά σάν παιδί μου. Φοβάμαι όμως μήπως, καμῖνη καθώς είσαι στήν έλευθερία ζωὴ, θά στενοχωρηθῇς μέσα σὲ τέσσερις τοίχους...

— Ἡ Ζαρά χαμογέλασε θλιβερά.

— Τί νά την κάνω τὴν έλευθερία τώρα πύο δεν εἶ ἡ μητέρα μου; άπάντησε. Καλά ήταν βέβαια όταν έτρεχα στὰ δάση και στήν έρημο.

ΗΛΛ'ΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Εργαζόμενοι σήμερα και τὰ υπόλοιπα τὸν διστίχων, τὰ όποια τραγουδῶντες σὲς φυλάκες οί φυλακισμένοι και τὰ όποια εἶχε τὴν καλωσύνην νά μὲ ποτεῖται φανταστικός άναγνώστης τοῦ «Μπουκέτου».

Στὴ φυλακὴ εἶν' ένα δεντρί πύο βγάει τὴν κανέλλα.

Ἄν μ' άγαπάς, μαυούλα μου, πάρε τὸ δρόμο κ' ἔλα.

Ἡ φυλακὴ εἶνε βάσανο, ἡ φυλακὴ εἶνε λαύρα,

καὶ νά περῶνῃ τὰ βάσανα και νά μὴν τάχῃς πάντα.

Ἄκου βροθέτρε νά ζῷ και θέλω νά πεθάνω,

μὴν δὲν βεῖσω γιὰτρεῖα στὸν κόσμο τὸν άπάνω.

Πῶς μαχαί, βάρα με κ' ἔχε έννοια στήν καρδιά μου,

καὶ ἄν μέσα ζωντανὴ μὴ ματωθῇ, κυρὰ μου.

Στὴ φυλακὴ με βάλεσε, στὰ σίδερα με λούσαν,

καὶ μὴν πῶν κῆρξεν στήν καρδιά και μὴν τὴν αἰματώσαν.

Μακάριτος ο σταυρὸς κρέμεται στὸ λαμὸ σου,

αἰμα φίλος τὸ σταυρὸ κ' ἐγὼ τὸ μάγουλό σου.

Ἐγὼ είμαι κείνο τὸ πούλι ὅπου τὸ λέν κανάρι,

καὶ τὰ φτερά του κίτρινα κ' εἶν' ἡ καρδιά του μαύρη.

Καρδιά μου άπαρηγόρητη, πάρε τὸ γιαιτικό σου,

καὶ τὰ Χάρος γρήγορα θά γίνῃ σὺντοφός σου.

Μὴ Ταγγανουσίλα στὸ βουνὸ τὸ διάβολο φωνάζει,

Πῶς εἶνε πύο στήν καρδιά και δεν άναστενάζει;

Τῆς φυλακῆς τὸ σίδερα ἦλως δεν τὰ φωτίζει,

καὶ κ' ὅσοι της νυχτὸς δεν τρεμολαμπυρίζει.

Πῶς δεν άπόχρησα στὰ χρόνια και μικρά μου,

πύο τὸ αἶμα μου έμεινε και τῶχω στήν καρδιά (μου).

Μάνα μου, όταν με γένναγες; γιὰτι δεν μὴν τὸ εἶπες

πύο εἶν' ο κόσμος βάσανα, πῶς ἡ ζωὴ έχει πύο

(κρυές;)

Μὴ μὴν πέτρα τοῦ γαλιὸν θά βάλω προσκεφάλι,

καὶ πῶς τὸ κορμὶ τὰ φταίει τὸ κεφάλι.

Εἶν' τὸ κελλί, μαυρὴ καρδιά, ἡ οἰκουμένη ὅλη.

Μέσα στὸν τάφο μου γυρὸν καθημερινὴ και σκόλη.

Φάμα, στὸ σπύτι πύο θά πᾶς τὴν πόρτα νά χτυπήσῃς.

Ἄν σὲ πῶν ἡ μάνα μου γλυκὰ νά τὴ φιλήσῃς,

καὶ στὰ φρονιά σου θά γράφω τ' ὄνομά μου,

καὶ εἶπα: τὰ νεῖτα μου και τὴν παλληκαριά μου.

Ἄν εἶνε δὸ κοντὰ χορὶδ νά κατωῖν ὁ Χάρος,

καὶ πῶν τὸ κορμὶα μου γιὰ νά μὴν τῶχω βάρος;

Ζηρὶ ὁ Χάρος έρχεται στὸ στῶμα πύο κοιμάται.

Τὸν εἶν' Χάρε, πάρε με, μὴν λέει σὲ λυτάμια.

καὶ της. Μόνη μου τώρα θά χαθῶ...

— Πῶς μου όμως, ρώτησε ο δικηγόρος, από πύο είσαι, από πύο έτρεχα;

Ἡ Ζαρά άγνοῦσε πύο γεννήθηκε!

Τὸ πύο πύο ήξερε, ήταν ὅτι ήθε απ' τὴν Καστίλλια της 'Ισπανίας μαζί με τὸν γονεῖς της και με άλλους Ταγγάνους, οί όποιοι άπομυκρύνθηκαν στὰ 1526 τὸν βασιλέα Φραγκίσκο Α' πύο γύριζε απ' τὴν Αμερική στὰ.

Τὴν εποχὴ εκείνη ἡ Ζαρά μόλις έκλεινε τὰ τέσσερα χρόνια.

Ο πατέρας της ήταν κατασκευαστής ζυλινών κουταλιών και από αὐτὴν έλεγε πῶς ζούσε.

Φαντασε όμως ὅτι έξακουσὸς και δεύτερο επάγγελμα, κάπως κρυφά, γιὰτι μὴν μέρα σὲ κάποια πόλι της 'Ορλεάνης τὸν έφινάσαν κ' έπειτα τὸν κρέμασαν.

Ἀπὸ τότε ἡ Ζαρά, ἡ μητέρα της Ζαρά, χόρευε και τραγουδοῦσε τῆς θρησκείας πλατεῖες κ' έλεγε τὴν τύχη στῆς άνάπαυτες κοπέλλες, και νά μπορούσε νά συντηρήσῃ αὐτὴ και τὸ παιδί της. Ἀλλά τὸ κλίμα της Γαλλίας δεν τὴν εἰνωσοῦσε. Θυμώταν εἶς άλλον τὴν μακερινὴ της πατρίδα και τὸν πεθονέμο της άνδρα κ' έκλαιγε.

Τὴν βράδι έπεσε... και δεν ξενασκηθῇκε πειά.

Τὴν βρά πύο ξεσηγνώθηκε, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νά προστατέψῃ τὴν καρδιά της. Κι ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὴν παραίνηση της ετοιμοθάνατης νεκρῆς κ' έθαψε μπροστά της τὸν Φερρόν.

Μεῖνε ἥσυχη, μικρή μου, εἰπε στὸ τέλος ο δικηγόρος στή Ζαρά, θά γίνῃς παιδί μου και εἶμαι πατέρας σου...

Κι έγινε πραγματικὰ πατέρας της, ἡ μάλλον κάτι άλλο, καὶ τὸν εἶδε στὸ ερχόμενο μέλλον.

Τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνείδηση.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μία πρόληψις τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Πῶς βγήκε άληθινή. Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ στρατηγέυ Σαπουντζήκη. Πῶς έκπῆδύθη. Ὁ Χαρ. Τρικούπης περὶ τοῦ Θεοδ. Δηληγιάννη. Ὁ κ. Παπαναστασίου γιὰ τὸν ντ' Ἀννουνταίο. Ὁ Μωρεάς και ὁ πλανέδιος αἰσίδες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Βασιλεὺς Γεώργιος θεωροῖσε ὡς άποφράδες ἡμέρες τὴν Τρίτη και τὴν Παρασκευή.

Χειρότερη ὅμως από τις δυὸ θεωροῦσε τὴν Τρίτη, κατὰ τὴν ὅποια απέφαινε κάθε εργασία και οὔτε τὸν δυπουργὸς του θωρῖζε αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Δυστυχῶς δέ, ὅπως άποδείχτηκε ἐκ τὸν ὕστερον, ἡ πρόληψις τοῦ αὐτὴ δεν ήταν έντελῶς άδικαολόγητη. Γιατί, καθώς εἶνε γνωστόν, ἡ Τρίτη ήταν ἡ ἡμέρα της δολοφονίας του!...

Ο τελευταίος άποθανὸν στρατηγὸς Σαπουντζήκης, σ' ένα φίλο του, πύο τὸν ζήτησε μιά φωτογραφία, ένα έτος πρὶν πεθάνει, τὸν έστεῖλε μιά παλιά, τοῦ 1914, ἡ ὅποια τὸν παρίστανε με στρατιωτικὴ στολή και με τὸ παρόσημό του.

Ἀπὸ πῶς απ' τὴ φωτογραφία αὐτή, έσημείωσε τὰ εξῆς :

«...Δεν είχα άλλη φωτογραφία. Ἀν είχα θά σοῦ έστεῖλα μιά με πολιτικὴ περιβολή και ὅπως είμαι τώρα : Ὑπέρηρωος. Ἀποστρέφεται τὴ στρατιωτικὴ περιβολή και τὰ παρόσημα. Οί περιέμε έχουν έγγραφον έντολήν μου νά με έναποθέσουν νεκρόν, έντὸς κοινοτάτου φρεβέρου, νά με μεταφέρουν στὸ Ἀ' Νεκροταφείο, άνευ οὔδεμιᾶς προαναγγελίας περὶ της ἡμέρας και ὥρας της κηδείας μου και άνευ εἰδοποιήσεως τοῦ Φρουραρχείου. Διότι δεν θέλω επικηδείους και στρατιωτικὰς τιμὰς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας από της ταφῆς μου θά άγγελθῇ διὰ τοῦ Τύπου ὅτι άπετίωσα...».

Καὶ εἶπὶ πράγματι έγινε ἡ κηδεία τοῦ σεμνοῦ και μετριοφρονον αὐτοῦ στρατιώτου.

Μόνον εἶς άνθρωποι, τέσσερες συγγενεῖς του και δυὸ φίλοι, καθύστατα συγκινημένοι, συνόδεψαν ὡς τὴν τελευταία του κατοικία έναν στρατιωτικὸ πύο έχει τὴ θέσι του στήν έλληνική ιστορία.

Κι' εἶτοι, σιγαλά κ' αἰθούρα έδυσε, εκείνος, ὁ ὅποιος είχε τόσες δόξες και λάμψεις και τιμές, μέσα στῆς Αἰλῆς και στὰ παλάτια...

Ο μακαρίτης Χαρ. Τρικούπης, μὴ από τις σπάνιες στιγμές, κατὰ τις ὅποιες ήταν ενδιαιετός, έλεγε σὲ κίελο στενὸν του φίλου :

— Στὰ 1679 ὁ Δανὸς είχαν εκστρατεύσει κατὰ τοῦ Ἀμβούργου. Μετὰ πολυκόσμη πολιορκία,

δεν κατόρθωσαν νά κυριέψουν τὴν πόλι κ' έγύρισαν πίσω άπρακτοι. Εἶς άνάμνησην της πολιορκίας αὐτῆς οί κάτοικοι τοῦ Ἀμβούργου έκαναν ένα μετάλιο, τὸ ὅποιο φέρει τὴν εξῆς έπιγραφή :

«Ο στρατὸς της Δανίας ἦλθε και έπολιορκήσε τὸ Ἀμβούργο. Ἀν θέλετε νά μάθετε τί κατάρθωσε, παρατηρήσατε τὴν ἄλλη ὀφιν τοῦ νομισματοῦ».

Ἡ δὲ ὡλη ὀφιν δεν εἰκόνιζε άπολύτως τίποτε!

...Τὸ νόμισμα αὐτὸ πύο θυμίζει ο κ. Δηληγιάννη, όταν εἶχε εἶναι της άρχῆς, και μᾶς έπιτίθεται γιὰ νά τὴ καταλάβῃ. Φανέ, ὑποσχέσεις, δόραδοι, συλλαλητήρια, χαλαρὸς κόσμος, εἴτοτο θά ποιήσωμεν ἡμεῖς, κ.τ. κ.τ.κ.

...Καὶ όταν έρχεται στήν έξουσία, ἡμεῖς ὡλη ὀφιν τοῦ μετάλιου... Τίποτε, δηλαδή!...

Σὲ κάποια φιλικὴ συνάντησι πύο γινόταν λόγος γιὰ ποιητὴ και τέχνη γενικῶς, λέγεται πῶς ἠρώτησῇ ο κ. Παπαναστασίου, πῶς τοῦ φαίνεται ὁ ντ' Ἀννουνταίο ὡς άνθρωπος και ποιητής;

— Σάν... μακαρόνια με κορμὶ σαντιγύ! άπάντησε ὁ άρχηγὸς τοῦ έθνικοῦ και άγροτατοῦ κόμματος.

— Καὶ ὡς στρατηγός; τὸν ρώτησαν πάλι.

— Πρώτης τάξεως στρατηγὸς γιὰ... άπερεττία!

Σ' αὐτὸ ο κ. Παπαναστασίου, συμπόνησε με τὸν Κλεμανσό, ὁ ὅποιος έχαρακτήρισε τὸν Ἰταλικὸ στρατὸ κατὰ τὸν πόλεμο, ὡς :

— Πρώτης τάξεως στρατὸ γιὰ... πᾶν...

Μία μέρα, ἐνὸς ὁ Μωρεάς καθόταν σ' ένα καφενέιο της λεωφόρου Μαῖν, μπῆκε μέσα ένας αἰσίδος και άρχισε νά τραγουδῇ με βραχνή φωνή τὸ ποίημα τοῦ Βερνάν πύο έχει τὴν εξῆς άοδή :

Βαίνει, μέσα στήν καρδιά μου, καθώς εἶρεται και στήν πύο...

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΡΜΠΑΣ

Ένας φοβερός και τρομερός αρματωλός. Στο παλάτι του Μπέη. Όπου ο Ζορμπάς δεν δέχεται να μπει μέσα άπολα. Η ξαφνική κι άγρια εμφάνισή του. Πώς συμβάλεσε τα πράγματα, ο Γέρος του Μωριά. Ο Ζορμπάς, ο κουμπάρης του κι ο φορατζής. Ένα κεφάλι που δεν παίρνει από συμβουλές. Φοβερός, όρμητικός, λεβένταρος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

ΙΑ από τις περιεργότερες φυσιογνωμίες των προεπαναστατικών χρόνων, άγνωστος όμως στους περισσότερους, υπήρξε ο Γιάννης, ο άδελφός του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ο οποίος λόγω του άποτόμου και ειδικού χαρακτήρα του, έπονιάστηκε Ζορμπάς, που σημαίνει τουρκαδικά θυμώδης, άγριος, παλλήλαρος.

Ο Γιάννης Ζορμπάς γεννήθηκε στα 1772 και ήταν δυο χρόνια μικρότερος από τον άδελφό του, τον στρατηγικότατο και πανουργότατο Γέρο του Μωριά. Ήταν μεγαλόσωμος, άγριος και γενναίος και δεν ήξερε τί θα πει φόβος.

Σώζονται γι' αυτόν μερικά δημοτικά τραγούδια που ύμνούν τις ανδραγαθίες του και υψώνουν άόκμα στην Πελοπόννησο, καθώς και άρκετά ανέκδοτα της ζωής του, που μαρτυρούν τον άπρόσιτο χαρακτήρα του.

Κατά το 1797, ο Τούρκος Μπέης της Γορτυνίας, πήγε τις άποκηρες στα Μαγούλιανα με το σκοπό να παρακολουθήσει τους άποκηρικούς χορούς των χωριών.

Η γυναίκες όμως, μαθαίνοντας τον έρχομό του, φοβήθηκαν κι άρνήθηκαν να χορέψουν.

Τότε ο Μπέης, αφού περίμενε τουλάχιστον, ρώτησε να μάθει για ποιά αιτία δεν χορεύουν, όπως πούν.

Οι Χριστιανοί του άπάντησαν με διάφορες προφάσεις, ενώ συγχρόνως φρόντισαν να είδοποιήσουν αρνητικώς τους άρματωλούς των που έμειναν στα χωριά Άρκαδόρεια και Λιμπούσια, εκεί κοντά.

Οι άρματωλοί παράγγειλαν άμέσως στον Μπέη ν' άναχωρήσει από το χωριό και ν' άφήσει ήσυχους τους Χριστιανούς, γιατί άλλως θα βρισκόnton στην άνάγκη να τον χτυπήσουν.

Ο Μπέης, μπροστά στις άπειλές των καπεταναίων, άναγκάστηκε πράγματι να φύγει και να γυρίσει στην έδρα του.

Επειδή όμως ήθελε να γνωρίσει προσωπικώς από όλους τους άρματωλούς τους Κολοκοτρωνίους, για να κανονίσει διάφορες έκαρεμότητες που ύπρχαν μεταξύ τους, φεύγοντας από τα Μαγούλιανα, τους παράγγειλε να πάν, άν θέλουν, να τον άνταμώσουν στο διοικητήριο, αλλά άπολα.

Οι άλλοι Κολοκοτρωνίαι δέχθηκαν να συμμορφωθούν με την επιθυμία του Μπέη, ο Γιάννης όμως δεν ένοιαζε να παρουσιαστεί μπροστά του χωρίς όπλα.

— Γιάννη, του έλεε τότε ο Θόδωρος, σάν παιδ γνωστός, άν πάμε με τ' άρματά μας, δεν θα καταφέρουμε τίποτε κι' ο καρός που περνούμε είνε στενόχωρος.

— Να μη σάσουμε ποτέ και καταφέρουμε τίποτε! του άπάντησε ο άπότομος άρματολός. Έγώ δεν είμαι σαμής για να πάω στο Μπέη ξαμώματος...

Κατόπιν αυτού, προσπάθησαν κι' οι άλλοι συγγενείς του να τον πείσουν, αλλά ο Ζορμπάς δεν δεχόταν με κανένα τρόπο να βγάλει από πάνω του τ' άρματά του.

Στο τέλος, άναγκάστηκαν να είδοποιήσουν σχετικώς τον Μπέη κι' αυτός τους επέτρεψε να πάν στο διοικητήριο άπλισμένοι, αλλά με τη συμφωνία ν' άφήσουν τα όπλα στους άκολούθους των, που θα περίμεναν έξω στην αυλή και να μπουν στην αίθουσα άπολα.

Οι άρματωλοί δέχθηκαν την πρόταση και τράβηξαν για το διοικητήριο. Μόλις έφτασαν εκεί, συμβούλεψαν τον Γιάννη, ο οποίος άρνάτοταν ακόμα να άρμιστεί, να περιμένη μαζί με τους άλλους στην αυλή.

Τότε οι άλλοι Κολοκοτρωνίαι, αφού παράδωκαν τα όπλα τους στους άκολούθους των που έμειναν στην αυλή, μπήκαν μέσα και προχώρησαν στον λεγόμενο κλουαριό όντάς, δηλαδή αίθουσα φιλοξενίας.

Στην αίθουσα αυτή άπέναντι από την πόρτα της εισόδου, ύπρχε το τζάκι και δεξιά κι' άριστερά του ήταν στραμμένα κουντέρια, επάνω στα όποια οι προσκεκλημένοι καθόντουσαν κατά την Άνωτολίτικη συνήθεια εστουρωτόδια.

Πρέπει ακόμα να σημειωθεί, ότι η θέα

που ήταν αντίκρου του οικοδεσπότη, έθεωρείτο θέας τιμής και προοριζέτο για κανέναν έπιστομο έπισκέπτη, έλλείψει του άποτου έρχεμενη συνήθως άδειαν.

Όταν λοιπόν οι άρματωλοί μπήκαν στον κλουαριό όντά, έστην τιμητική θέα να καθέσται και να ξεστονίσουν στη φωτιά ένα όρατο κυνηγιάκι σκυλι του Μπέη.

Οι Κολοκοτρωνίαι εξαίρετησαν τον Μπέη και κάθισαν άπ' αμιά και την άλλη μεριά σταυρωτόδια, χωρίς φυσικά να καταλάβουν νέναν των την τιμητική θέα.

Ένώ ήταν έτοιμοι ν' άρχίσουν την κουβέντα, είδαν έκτοτα εισορμά ένοπλος ο Γιάννης Ζορμπάς, ο οποίος είχε δεχτεί πρός μένους να μείνει έξω.

Ο Ζορμπάς, βλέποντας το σκυλί να καθέσται κοντά στο τζάκι, σινοφρονώθηκε κι' έρριξε μια άγρια ματιά στον καπνίστη όντά του.

Έπειτα προχώρησε χωρίς να χαιρέτησέ τους την τιμητική και, διώχνοντας με μια κλωτσιά το ζώο, κάθισε σταυρωτό και ναζε:

— Ορίστε μας τώρα! Μπέης θα μάς γίνει κι' ο σκύλος...

Όλοι σάσισαν με τη στάση του φοβερού άρματωλού και πιασαν δεν έβγαλε μιλιά.

Μονάχα ο γέρο Κολοκοτρώνης, θέλοντας ύποσώριστε να πιάσει τη χοντροκοπιά του άδελφού του, γύρισε και του έλεε, τάρη ενδιαφέρον:

— Άκόμα δεν έγινες καλά, Γιάννη, από τ' άλλο σκυλί που τ' άδάρκωσε, και πάλι τα ίδια θάχουμε; Έδώ κοντά μου είνε πια έλα να κάτσης με την ήσυχία σου. Έπειτα δεν πρέπει να στούρησ, με το φέρομό σου, τον περιφρανο και καλόκαρδο Μπέη που μάς προσκάλεσε να γίνουμε φίλοι...

— Τί λές, Θεοδώρη; του άπάντησε άπότομα ο άδελφός του ματωλός. Μπέης και θα κάτσουμε χίλια χρόνια δί πέρα;

Και, γυρίζοντας πρός τον Μπέη, πρόσθεσε:

— Η συμφωνία που έχουμε είνε, να μη μάς περάξουν κι' ο σε περάξουμε. Θέλεις ή δεν θέλεις; Άν δεν θέλεις, τη διαίτη με την έξορμω. «Πάλι Άληφιασάς πιασάς, πάλι έμεις άρματωλοί».

— Άμ' γι' αυτό ίσα-ίσα ήρθαμε δω, τον δίκουμε ο Γέρος του Μωριά. Να τ' αφτιάσουμε κι' όλη να τ' αχλάσουμε.

— Βέβαια, αυτό θέλω κι' εγώ, άποκρίθηκε ο Μπέης.

Κι' έτσι, χωρίς στή συμβιβαστικήρά του, έπληθε όρμητικώς φιλικώς μεταξύ τους.

Η γενναίότης του Γιάννη Ζορμπά ήταν παροιμώδης. Κάποτε που έφιλώξενε στο ένα χωριό, στο σπίτι κάποιου κλουαριό του, τους είδοποιήσαν ότι έρχεται ο Τούρκος εισπράκτορας, για τα «εφελιάσματα, σπουδόμενος από καμιά τριανταριά άνδρες.

Τότε ο Γιάννης, χωρίς να χύσει καρδιά, ήρθε άπ' αμιά και την άσμενία του μεταφορμάρη με σφαίρα και, δίνοντάς την στον κλουαριό του, του έλεε με θυμό:

— Πάστο, μωρέ, αυτό το φρούα και τ' αμιά να πής του άγά πός ο Ζορμπάς του στέλλει με κεφαλιότιμο κι' άν θέλει, ας καπώσει να πεί και τ' άλλα!...

Κι' επειδή ο άτυχής οικοδεσπότης έμεινε άσταχτικός, ο άρματολός τράβηξε το μαχαίρι του και του έλεε με άγρια φωνή:

— Άντε γρήγορα εκεί που σ' έλα, γιατί άλλωστως σ' αμιά άμέσως το κεφάλι!...

— Κομπάρη!...

— Τράβα, μωρέ!...

— Θά με σκοτώσει, κομπάρη.

— Άν δεν πιάς θα σε σάξω εγώ με το δόδι.

Κι' ο Ζορμπάς τράβηξε το σπαθί του.

— Πάω, κομπάρη, πάω... Να πάω να πάρω ναχα πρώτα το σταυρό μου. Έτσι κι' έτσι μαι χαμένος.

— Έδώ είν' ακόμα;

— Έφωνα.

Και πήγε πράγματι κι' έδωσε στον Τούρκο το φρούα.

Υστερ' από λίγο, ο Τούρκος εισπράκτορας έφαινε περίτρωμος, μαζί με τους άνδρες άπ' το χωριό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Β' μέρος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

γέρο Παρναγιάν σταμάτησε για μια στιγμή κι' έπειτα συνέχισε:

— Ο γιός μου, έξοχότατε, έμαθε, άθελά του, ένα φοβερό μυστικό: Τη συννομία σας στην αίθουσα του «Ξενοδοχείου της Μάντιδος». Γι' αυτό φοβάται την όργη σας και είνε βέβαιος, ότι άν πέση στα χέρια σας, θα τον στείλετε κατευθείαν στη Βασιλίλη, άπ' όπου ως εκ θαύματος διέφυγε. Άντοι είνε οι λόγοι, για τους οποίους δεν θέλουμε ναρθή εδώ.

Ο γηραιός τυχοδιώκτης σταμάτησε πάλι λίγο κι' έξασκολούθηκε:

— Ένταμεταξύ, εγώ διατελώ στην ύπηρεσία σας και βόσκωμαι μπρός σε δυο περιπτώσεις: ή να σάς προδώσω, πράγμα που ποτέ δεν θ' άποφάσιζα να τ' άκωω, ή να γίνω έχθρός του γιού μου, πράγμα που μου φέρνει μεγαλύτερη φρίκη. Πρέπει λοιπόν να καταλήξουμε σ' ένα συμπέρασμα. Έσείς με προσλάβετε μαζί σας ή για τ' όλην ώρα που έ-πολάξετε έναντιον του βασιλέως ή γιατί έλα-

βετε από μένα. Άν έχετε σκοπό να περιοριστούμε στην έκτα μας συμφωνία, θα έξασκολούθη να σάς είμαι πιστός και άφοβος, όπως πρώτα. Άν όμως είστε διατεθειμένος να με άνακαταλάτε και μένα στις οικογενειακές σας διαφορές, σάς δηλώνω ότι παρασώμα από την ύπηρεσία και σάς άποχωρείω. Γιατί ποτέ, με καμιά άσκη, έξοχότατε, δεν θα δεχτώ να ανάλαβω πόλεμο έναντι του γιού μου...

— Πιά πές μου όμως, φίλτατε Παρναγιάν, γιατί ο νέος αυτός είνε έχθρός μου;

— Δεν είνε έχθρός σας, αλλά βόσκωμαι στην ύπηρεσία του Φραγκίσκου Μονιμορανού. Άπόψε μάλιστα άναχωρεί από το Παρίσι.

— Και για ποιά λόγο θα φύγει; Παρναγιάν, πρόσθεσε σ' αυτό τον τίτλο.

— Επνοώ να είσαι ελκρινής μαζί μου, όπως κι' εγώ άποφάσισα. Άκουσέ με τώρα. Στην άρχή σκέφτηκα να πιάσω τον γιό σας και να τον παραδώσω στον Γαλιέν. Όταν όμως τον είδα, κατάλαβα ότι ο άνθρωπος αυτός δεν θα ήμπορε να προδώσει έστω ένα μυστικό. Έπειτα ή τάλμη του να φτιάσει ως στο σάπι μου, ο γιος με τον όποιο βγήκε από το Λούβρο, ώ! αυτά — χωρίς να λο-κρινώμαι ότι μου γλίτωσε και τη ζωή — με κάνουν να έσθωμι πολύ τη φίλια του Παρναγιάν, ο γιός σας είνε γενναίος, αλλά φτοχός και άν έγα ύποψήριζε. Φέριτε τον έδω και σάς ύπόσχομαι να τον πιάσω. Θα τον παντρέψω με μια πλουσιωτάτη κόρη και θα τον άποφύσω σ' ένα από τα μεγαλύτερα άξιώματα της Γαλλικής άρχής.

— Άντιστέ όμως, έξοχότατε, ότι για τη στάση του άκριβώς έπαισε το βασιλέως καταδικάσεται και άναγκάζεται να έγκαταλεί-νι το Παρίσι;

Ο Μονιμορανός χαμογέλασε.

— Το μέγαρό μου, έλεε, θάνα για τον γιό σας όλοιο άναρβίαστο.

— Το ποτέ μου, έξοχότατε, μά φοβούμαι μήπως έγα φτιά κιόλας, γιατί ή περι-στασία που έπέβαλλαν γρήγορα άναχώρησι.

Το σπύδι, βλέπετε, και κάπως άλλο έ-παισε, άκόμα σπουδαιότερο...

Και ο Παρναγιάν του διηγήθηκε το έ-κδοιο του Ξενοδοχείου «Η Σφάρα» που γρήγορα πραγματική κατέληξε στον κλουαριό.

— Μ' άν είν' έτσι, κινδυνεύετε και σείς! έπαισε ο στρατάρχης, όταν ο Παρναγιάν κατέληξε την ιστορία του. Γιατί λοιπόν έ-παισε μαζί μου;

— Γιατί σάς είνε δώσει το λόγο μου, έξο-χότατε! άπάντησε με άταραξία ο τυχοδιώ-κτης.

Ο στρατάρχης τότε του άπλωσε μ' έγ-καρπια το χέρι, το όποιο ο Παρναγιάν έπαισε και κατέληξε έδαρια, περισσότερο και με γρήγορο το εικονικό χαμόγελό του, πα-νιό και να δείξη το σεβασμό του.

ΤΟ ΑΔΕΛΦΙΚΟ ΜΙΣΟΣ

Τις μέρες ύστερ' από τη γνωστή σκηνή που έπαισε, σύμφωνα με την ύπόθεσιν που άπ' το χωριό, ο Φραγκίσκος πήγε στο μέγαρο Μέου με

την άπόφασι να λύση τελειωτικά τη δεκαεπταετή διαφορά που είχε με τον άδελφό του, που είχε γίνει ή αιτία ενός τόσο τρομερού μίσους.

Έπαισε εκεί μόνος του, έχοντας μαζί του μόνο δυο συνοδούς άπο-φύρους, άν κι' έξήγησε με έπιμονή να τον συνοδέψη και ο Ζάν Παρναγιάν.

Οι τρεις άνδρες έφτασαν στο μέγαρο του Μέου κατά τις έφτά το βράδυ, όταν ο ήλιος κόντευε πειά να δύση. Τότε ο στρατάρχης έ-γνεψε πρός τον Ιπποκόμο του, ο όποιος τον συνοδευε έφωτος, κι' αυτός, χωρίς να ξεκαβαλλίκερνε, έσάλλισε.

Η πόρτα του πύργου όμως έξασκολούθηκε να μένη κλειστή και κανένα παράθυρο δεν άνοιγόταν. Έπακολούθησε δεύτερο και τρίτο σάλλισμα, αλλά και πάλι καμιά άπάντησι δεν έδόθηκε. Τότε, σ' ένα νέο γνήσιο που στρατάρχου, ο Ιπποκόμος ξεπέζερε και χτύπησε δυ-νατά την πόρτα του μεγάρου.

— Ποιον ζητάτε; άκούστηκε από μέσα μια φωνή.

— Ζητούμε τον Έρρίκο Μονιμορανού, δοίκα Δαμιλά, άποκρίθηκε ο Ιπποκόμος.

— Τί τον θέλετε;

— Ερχόμαστε να του ζητήσουμε ίκανοποίηση για μια προσβολή. Άν άρνηθή, θα επακαλεστούμε τη θέα δικαιοσύνης...

Η πόρτα τότε άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας άξιωματικός της ύπηρεσίας του Έρρίκου, ο όποιος ύποκλήθηκε με σεβασμό μπρός στον Φραγκίσκο και του έλεε:

— Έξοχότατε, σάς πληροφορώ, με μεγάλη μου λύπη, ότι ο κύ-ριός μου άπουσάει από χτές άπ' το Παρίσι, κατόπιν βασιλικής δια-ταγής.

Ο Φραγκίσκος έχλόμισε κι' έρριξε ένα όρμητικό βλέμμα στο μέγαρο.

— Έξοχότατε, έξασκολούθηκε ο άξιωματικός, άν εύραστεσθε να μπήτε και να άναπαυήτε στο μέγαρο, σάς προσφέρουμε προσυμ-μωτά φιλοξενία.

Ο Φραγκίσκος έγνεψε τότε στον Ιπποκόμο του, ο όποιος άπάν-τησε άντι του κυρίου του:

— Δεν δεχόμαστε τη φιλοξενία σας...

Έπειτα άπ' την άπάντησι αυτή, ο άξιωματικός έβλεψε την πόρτα του μεγάρου και άποσύρθηκε. Τότε ο συνοδός του Φραγκίσκου φώ-ναξε τρεις φορές δυνατά:

— Έρρίκε ντε Μονιμορανού, δοίξ Δαμιλά!...

Κι' επειδή δεν τους έδόθη καμιά άπάντησι, ξεκαβαλλίκερνε από τ' άλογό του και, σμιόνοντας στην πόρτα, έλεε:

— Έρρίκε ντε Μονιμορανού, ήρθαμε να σου ζητήσουμε λόγο για τη βαρεία προσβολή που μάς έκανες! Σας είχαμε είδοποιήσει για την άφτίξή μας κι' είχαμε όρισει αυτή την ώρα για τον έρχομό μας... Σου λέμε λοιπόν ότι είσαι άνανδρος και σου άπνιουμε το χειρότάτο μας!...

Την ίδια στιγμή, ο Φραγκίσκος έβγαλε το δεξί του γάντι, το ό-ποιο ο συνοδός του το πήρε και το κάρφωσε στην πόρτα του Έρρίκου.

Ο Φραγκίσκος έμεινε μερικά λεπτά άκόμα εκεί για να ιδή μην άνοιξη ή πόρτα, άλλ' επειδή δεν παρουσιάζόταν κανένας, άπομακρύν-θηκε μαζί με την ακολουθία του.

Τη στιγμή εκείνη δυο άνδρες από φάντασμα στην άλλη γωνία του δρόμου, Ήσαν ο Ζάν ντε Παρναγιάν κι' ο κύριος ντε Μαριγιάν.

Ο Παρναγιάν είχε πάει προς άναίτη-σι του φίλου του, χωρίς να ξέρη τίποτε ο Μονιμορανός, και τον είχε παρακαλέσει να βοηθήσει το στρατάρχη στον κατά του άδελ-φού του άγώνα. Κι' ενώ ο Θεόδωρος στεκό-ταν τώρα σε μια άκρη, άπ' όπου έβλεπε την πόρτα του μεγάρου Μέου, χωρίς να φαίνε-ται καθόλου, ο Παρναγιάν του άμνησέ:

— Άν ο στρατάρχης μπή στο μέγαρο και δεν τον ιδούμε να ξαναγρή, είνε άνάγκη να τον άκολουθήσουμε και να τον βρούμε...

— Δεν πιστεύω να μπει άπάντησε με πε-πνιχθισ ο Μαριγιάν. Πιστεύω καλά πόν Έρ-ρίκο και είπα βέβαια ότι θ' άποφύνη για τέτοια σφαιρίσι. Όσο άνανδρος είνε, άλλο τόσο είνε και ποιηρός...

Και πραγματικά, ύστερ' από λίγο είδαν κι' οι δυο το Φραγκίσκο Μονιμορανό ν' άπο-μακρύνεται από την είσοδο του μεγάρου του άδελφού του.

— Δεν πού το είπα εγώ; έλεε ο Μαρι-γιάν, γυρίζοντας πρός τον σύντροφό του. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να παντρέψω πός έτσι θα τελείωνε ή έσθωσι...

Άλλά οι δυο φίλοι μας, επειδή δεν ήθε-λαν να τους ιδή ο Φραγκίσκος, πήραν άλλο δρόμο κι' έφτασαν στο μέγαρο Κολών, όπου θα σταματούσε ο Μαριγιάν. (Άκολούθει)

Δεν σου το είπα εγώ, έλεε ο Μαριγιάν στον Παρναγιάν...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ ΤΙΟΥΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομικής» τιμάται παντού δρχ. 3. Η αμοιβή υπερτίμησης των παρὰ τὸν ὑποπράκτορα ἀπαγορεύεται. Παρακαλούμεν ὁδὲν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, δόκιμους ὑποθέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν τοιοῦτων τι, νὰ μὴ τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως. (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ κ. κ. ἀναγνώστες μας δύνανται νὰ μᾶς ἀπευθύνουν κάθε ἐρώτησι σχετικὴ μὲ τὴ φιλολογία μας ἢ τὴς ἐξέως φιλολογίας. Π. χ. γιὰ τὸ ἔργο ἐκάστου συγγραφέως, ἀν θέλουν νὰ τὸ μελετήσουν ὁλοκληρῶς, γιὰ κάθε ἐπιλογραφικὴ πληροφορία τέλος πάντων, εἴτε φιλογολική, εἴτε ἱστορικὴ, κλπ.

Κ. η. φ. ι. σ. ο. ν. Κηφισιά. Ναι, τὸ τελευταῖο τετράστιχο τοῦ ποιήματος σὰς δὲν τὸ δημιούργησε, γιατί ἦταν ἀνεπιτυχές. Τὰ σημερινὰ σὰς ποιήματα ὄχι καὶ τόσο ἐπιτυχῆ. Πολὺ διασκευασμένα. Δ. Κ. ε. ρ. ι. μ. α. ν. η. ν. Πειραιᾶ. Οἱ φίλοι σὰς ποὺ σὰς εἶπαν ὅτι τὸ ποίημά σὰς εἶνε καλὸ, ἀσφαλῶς δὲν καταλαβαίνουν καθόλου ἀπὸ ποιήσι. Γιὰτὶ πὺς μπορεῖ νὰ εἶνε καλὸ ἓνα ποίημα ποὺ ἔχει στίχους σὰν κι' αὐτοὺς:

Γλυκὸ κορίτσι λατρεντό,
λουλουδι τ' Ἀπολλοῦ
ἐσὺ 'σαι πάντα ἢ ζωὴ
κι' ἢ χαρὰ τοῦ Μαριού.

Ἐλα νὰ δώσουμε φιλή
τὸ ἀγάπησ' μας σφραγίδα
ἐσὺ μοῦ πέφτεις στὴ ζωὴ
ἐσὺ 'σαι κι' ἢ ἐλπίδα.

Ν. α. υ. α. ρ. ι. ν. ι. σ. ο. ν. Μὴ γράφετε πεζογράμματα. Εἶνε πολλὴ δύσκολα καὶ χρειάζονται πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ γίνουν καλὰ. Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς ἀποτυγχάνουν τὴς περισσότερες φορές σ' αὐτά. Ἡ διευθύνσις τοῦ κ. π. ρ. ε. εἶνε: Εὐριπίδου 42, Ἐνταῦθα. Ἰ. φ. ι. γ. ε. ν. ε. ι. α. ν. Ρ. Σ. Ἐνταῦθα. Οἱ στίχοι σὰς θέσθαι εἶνε ἀπογοι, ἀν καὶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο χωλαίνει κάπως. Μὰ τὸ ποίημα σὰς δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ θεματογραφία. Ἐνα ποίημα δὲν μπορεῖ νὰ διασώζεται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους σὺν θέσθαι τοῦ. Πρέπει νὰ ἐξεφύγῃ καὶ ν' ἀνυψοῦται ἀπ' αὐτὸ καὶ ν' ἀφίγῃ μετὰ τῶν στίχων τοῦ νὰ περῇ ἡ λυρική πνοὴ ποὺ κάνει τὴς λέξεις νὰ χάνουν τὴν κοινὴν τὴν σημασίαν καὶ νὰ παίρνουν ἄλλες ἐννοίας φανταστικές, μουσικῆς, γοητευτικῆς. Φ. τ. ω. χ. ο. υ. λ. α. ν. Θεσσαλονίκη. Δημοσιεύουμε ἐδὼ τὸ ὅρατο γραμματικὴν σὰς:

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο»,

Ἄν καὶ εἶχα ὑποσχεθεῖ στὸν ἐαυτό μου νὰ μὴ ξαναπατήσω στὸ μπακάλικο τοῦ κυρ Θανάση, αἱ περιστάσεις τὸ φέραν ἔτσι, ποὺ νὰ βρεθῶ καὶ πάλι μπροστὰ στὴ μεγάλη πόρτα τοῦ μαγαζιῶν του. Τὸ ἐλέμμι μου πέταξε ἀμέσως στὸ καφίρι ποὺ κρεμαίε τις χαρτοσφυρίδες του. Ἐκεῖ δὲν ἦσαν ὅμως. Ἐκὺνταξα ἐρευνητικὰ γ' ὅ, ὅ, ὅ, μὴπως σὲ ἀνακαλύψω αἱ καμμιὰ γωνιά, ὅταν διέκοψε αὐτὴ μὴν τὴν ἐνσάφηνισι ἢ χοντρή φωνή τοῦ κυρ Θανάση ποὺ μούλεγε:

Γαλιταίε, περίμενε μὴ σιγμῇ, ἔχω δουλειά. Ἄν θέλεις, παιδί μου, ἔλα νὰ με βοηθήσεις.

Ἐτρεξα ἀμέσως στὸ καμαράκι ποὺ βάζει τὰ κρεμμύδια, καὶ εἶδα ὅτι κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ τοποθετῇ μὲ προσοχὴ ἐπάνω σ' ἓνα γράφι, ποῖα νομίζετε; Τὰ «Μπουκέτα»! Τὰ ἀγαπημένα μου «Μπουκέτα», ποὺ τόσο ὑπέφερα γιὰ τὸ χωρισμό τους. Τότε κατάλαβα. Ὁ ἀξέστος χωριότης, ὁ χωριότης μὲ τὰ «λίγα γράμματα», κατάλαβε τὴν ἀξίαν σου, καὶ σ' ἐφύλαξε ὡς πολυτιμὸν θησαυρό. Αὐτὸ μὲ ἱκανοποίησε πάρα πολὺ. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψί σου ἀπεκατεστάθη. Τί ἡθελε ἄλλο; Ἐτρεξα μὲ ἐνθουσιασμό νὰ ἀναγγείλω τὸ εὐχάριστο γεγονός στὸν πατέρα μου. Μιὰ ἀκτις χαρᾶς ἐφώτισε τὸ γλυκὸ πρόσωπό του.

Καὶ ὅταν ἐφυγε, ἐμάζε-

ψα' τις ὀλίγες οἰκονομίες ποὺ εἶχα, καὶ ἐτρεξα νὰ ἀγοράσω τελευταῖο τεῦχος τοῦ ἀγαπημένου μου «Μπουκέτου». Ἐτρεψα με προσοχὴ τὰ φύλλα σου, καὶ τὰ ἐκνέταξα μὲ θαυμαστὴν ἀγάπη.

Ἀλλὰ τί εἶπα; Θέλεις, λέει, νὰ εἶδης στὸ τελευταῖο μου ὅραμα πράγματα;

Ὡ! τί καλὸ ποὺ εἶσα! καὶ πόσο εὐγενεῖς εἶνε ἡ ψυχή σου! Ναι, μόνον τέτοιες ψυχὲς μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ἓνα ἀληθινὸ μπουκέτο καλλιτεχνίας, σὰν ἐστὶν. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ καὶ σὲ φιλοῦ γλυκὰ ἡ ψυχή σου.

Φ. Τ. Χ. Ο. Υ. Λ. Α. Ν.

Καὶ τώρα ποὺ τὸ «Μπουκέτο» σῶθηκε καὶ δὲν μετέβη εἰς τὸ σκαμνοῦλες, γιὰ πῆστε μας: Ἐλάστε τὸ ἔμας ποὺ σὰς στείλουμε. Μὰ γράφετε γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε. Σ. Ἐ. ρ. α. σ. ρ. λ. η. ν. Τὸ ποίημα ὄχι ἀπολύτως καλὸ. Μὰ γιατί δὲν γράφετε ἄλλου εἶδους ποιήματα; ἀρχίζετε μὲ συνέτα; Σὰς γράψαμε πὺς νὰ δημιουργήσετε πάλιν ποιήματα, ὅπως μὴ μέρα. Καὶ σὰς τὸ ἐκνέταξε αὐτό. Ἰδὲτε μόνον τὸ ὅραμα σὺν, χωρίς διασύνεση. Γιατὶ ὅποιος διατίθεται, σκαμνοῦλες. Δ. ρ. ε. ν. λ. α. τ. η. ν. Κερσεύ. Θὰ σὰς ἀπαντήσαμεν ἤδη. Ἐ. ο. α. σ. τ. ε. ν. Π. ο. ι. η. τ. η. ν. Πειραιᾶ. Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολήν σας:

Ἐίμαι ἓνας... ποιητὴς ἐρασιτέχνης ποὺ χρόνι πολλὰ καὶ διάδασα πολλοὺς Ἕλληνας καὶ ξένους ποιητὰς καὶ καλλιτέχνες. Ἐγὼ γράφα καμένα ποιήματα στὴν ἀρχὴ σαχλὴ, κατὰ τὴν κατὰ καὶ οὕτω καθέξῃ. Διάδασα πολλὰ ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ σὺ στείλλεις ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» καὶ γιὰτὸ ἀπεφάσισα ν' ἔγω νὰ σὺ πάλιν λαὸν τὰ τρία τελευταῖα ἀπὸ τὴν συλλογὴν μου.

Μὰ δυστυχῶς τὰ ποιήματά σὰς δὲν εἶνε καλὰ καὶ ἴσως πρὸς τὸν δὺο τετράστιχά σὰς ἀπ' τὸ ποίημα «Ζωὴ καὶ Θάνατος»:

Ἡ ζωὴ εἶνε γλυκεῖα
εἶνε γλυκεῖα σὰν μέλι
ἀσχημος εἶνε ὁ θάνατος
ἀπὸν μᾶς περιμένει.

Ἀσπρὸ Ποντικῆ ἀκί, Ἐνταῦθα. Μὲ λὴν μας σὰς καὶ μὴ γράφετε ποιήματα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τοῦλάχιστον. Γιατὶ καὶ σὰς χολοῦ ποὺ μᾶς στείλατε δὲν εἶνε καλοὶ. Νὰ π. χ. «Ὁ τελευταῖος» καὶ «Ἡ Ἐξοχή»:

Χθὲς πῆγα στὴν ἐξοχή
τί καλὰ ποὺ εἶν' ἐκεῖ
τὰ πουλάκια κελαιδούν
τὰ ζιτζίκια τραγουδοῦν.

Ἄ λ. Μ. π. α. μ. π. λ. η. ν. Ἄπ' τὰ ποιήματά σὰς καλύτερο τὸ «Ὁ τελευταῖος». Μὰ κι' αὐτοῦ μόνον τὰ δὺο πρῶτα τετράστιχα. Τὸ τρίτο καὶ τὰ ἐπιτελεία τετράστιχα:

Τὸν ἐρχομὸ σου κατερεῖ
(κι' ἐρχομὸς ἀπ' τὰ ἐξοχὰ)
ἀεὶ καὶ δὲν ἀνταρῶμαι
(φρενὸν τὸ χροῖον)

Περνοῦν ἡ ὥρες εἰσπνοῦν
(πάνε σὲ χροῖον)
καὶ γὼν θαρρῶντας πρὸς
(εὐθὺς στὸ δρόμο ἐμπροσθέν)

Ὁρθίος σὲ μὴ νεκρὴ γυναικί
(μάτια κατερεῖ)
κατερεῖσας τὴ πόρτα σου
(σε δεῖλα ὁ ἀνέμης)

Σκιὲς χλωμὲς ν' ἔδωκα
(ὅλα γελῶν με καὶ)
καὶ λαχταρῶ πὺς ἐγερσῇ
(εὐρησθῇ σὲ τὴν πόρτα)

Κ. λ. Μ. α. ρ. ι. ν. ε. ν. Ἐπὶ τὴν ἀστυχίαν δὲν δημοσιεύσαμεν τὰ ποιήματά σὰς. Πάντως σὰς εἶναι στοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν ἐπὶ σὰς καὶ τὴν καλλιτεχνίαν σου. Σ. κ. α. π. ε. ρ. δ. α. ν. Ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σὰς ὄχι καλὰ. Τὸ τελευταῖο μάλιστα δὲν εἶνε ποῖμα. Ἀλλὰ... δράμα τῆς ἡ... σκαμνοῦλες καὶ ἴσως τὸ πὺς γράφετε καὶ ἴσως τὸ:

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΠΑΘΕΙΑ

Ἐνα ἐραδᾶν ποὺ τὴν...

ὅταν τὸ θημοῦμεν...

Ἀλύθια νὰ ἦτο τάχα...

ἢ ἓνα ὕνερο γλυκὸ;

Ἄλ' ὅχι ἦτο ἀλθίνα...

ἡμεῖς ἓνα ζευγάρι ἀγαπῶν...

ποὺ σὶν γὴ δὲν θὰ ἦτο...

οὐτε καὶ σὶν ὄρατο!

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν...

μόνο γιὰ μὴν ἐραδίαν...

ποὺ τὴν ἦδα νὰ χαρῇ...

σὲ ἄλλον νέον θεοῦ φίλον.

Τὸ μαλὸ μου ἐθέλει...

καὶ τὸ ἔμμα ἀνέει στὴν...

καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνω...

τὴν ἐσκότασα τὴν ἀντι...

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

καὶ πάντοτε, ὅταν εὐρίσκεισθε εἰς τὸ ὑπαίθριον, πρέπει νὰ προστατεύετε τὸ δέρμα σας ἐναντίον τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιδράσεων, ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀέρος καὶ κονιορτοῦ, διὰ τῆς

ΚΡΕΜΑ ΝΙΒΕΑ

Διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως ἀποκτᾶτε ἐλαστικὸν δέρμα καὶ λεπτὴν, καθαρὰν ἐπιδερμίδα. Ὁ γίνεσθε ἀντικείμενον θαυμασμοῦ διὰ τὴν ὑγίαν καὶ δροσερὰν ὄψιν σας.

Ἡ καταπληκτικὴ ἐνέργεια τῆς Κρέμας Νιβέα δφεῖλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην οὐσίαν Ἐυκαρινὴν, ἥτις εἶναι Ὁρεπτικὸν στοιχεῖον τοῦ δέρματος.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα:

Ἑταιρία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, ΑΘΗΝΑΙ.

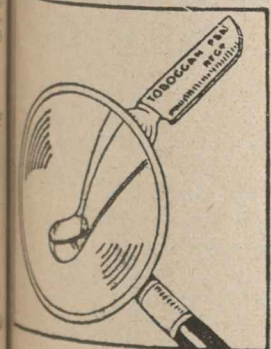
Γιμαί:
Δρς 8.-, 16.-
22.-, 30.-

Πετὰ αὐτὴ ἢ πέννα στὸ χαρτί.

Εἶναι ἓνα εἶδος μὲ γυριστὸ «κουμπάκι», στὴ μύτη καὶ ἡ γλυστερὴ κινηρὶς τῆς διευκολύνει πολὺ τὸ γράψιμο. Ἐλαστικὴ ὡσαύτως παρέχει ὠραιᾶς σκιᾶς - ἐδῶ κατάμαυρες, ἐκεῖ λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ἡ θέλησίς σας.

Ἰσοδῶς εἶναι φτιαγμένη ἡ μύτη τοῦ τῶσον «Toboggan Pen» τοῦ Γεω. Β. Χιοῦς (Ἀγγλικὸν διαγνώμω εὐρεσιτεχνίας)

Γιὰ κάθε χερί καὶ γιὰ κάθε λογῆς γράψιμο, ὑπάρχει μὴ κατάλληλη πέννα τοῦ Γεω. Β. Χιοῦς.

Γεω. Β. Χιοῦς

Τὰς πωλοῦν οἱ καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οἱ ἄλλοι θὰ σὰς προσφέρουν ἀπομνηστεῖα. Κάθε γνησίᾳ πέννᾳ φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα:

GEO. W. HUGHES

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΕΣ

Ἐάν θέλετε νὰ διατηρήτε τὰ ἐνδύματά σας καθαρὰ καὶ νὰ μὴ τὰ καταστρέψετε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, μεταχειρισθῆτε τὸ ἀδολαβὲς καὶ παγοποιῶν φάρμακον ἈΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Μία ἐκάλειψεν ὑπὸ τὴν μασχάλην, δις τῆς ἐβδομάδος, σὰς ἀπαλλάσσει τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ ἰδρώτος.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία, Μουσουλῆα καὶ μεγάλα Καταστήματα.

Πόλεις ἱστανικὴ καὶ χονδρικὴ δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Ἐρμού 4, τηλ. 63-45.

(πρὸν Στὴν) Κανάρη 10.

Γεν. Ἀντιπροσώποι δι' ὅλην τὴν Ἀνατολήν: Η. Λυκαοδόπουλος καὶ Σία, Πατισίων 35.

Τὸ πάθος ἀνυποφορῶν

Ἀπαλλάσσει

τοῦ ἐνοχλητικοῦ πάθους οἰοῦντο μέρους τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν

Ἐμβροδανίαν Χρησιμὴ ἐξωτερικὴ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἀντιπρόσ. Παρακαταθήκη ΦΡ. ΜΑΡΧ, Εὐαγγελιστρίας 7, Ἀθήναι

Διὰ Μακεδονίαν - Θράκην Γ. Χο. Πέντζος, πλατ. Ἐμπορίου Θεσσαλονίκης.

Στὴ Γλυφάδα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Καροῦσου ἐνεκλιζοῦνται ὁσε δωμάτια, χῶλ, κουζίνα, ὅδωρ πόσιμον, ηλεκτρικόν, ἀντὶ δραχ. 13.000. Πληροφορίαι: Τυπογραφεῖον κ. Σ. Στραγγάλεω, Λέκα 7.

Ὁ Γόρατος κίνδυνος διὰ τὸ βρέφος

Ἐὰν τὰ εἰς τὸ νωπὸν γάλα ἐμπεριεχόμενα μικρόβια ἦσαν κόκκινα, ἀσφαλῶς θὰ ἠδύναντο αἱ μητέρες ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διατρέχουν τὰ διὰ τοῦ νωποῦ γάλακτος τρεφόμενα βρέφη των.

Μὴ ῥιψοκινδυνεύετε τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους σας, πρὸ παντὸς κατὰ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ τρέφετέ το με Γλάξο τὸ ὁποῖον εἶναι ἠγγυημένον ὅτι δὲν περιέχει μικρόβια καὶ τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἐν ἀρίστη καταστάσει.

Ἐρωτήσατε τὸν Ἱατρόν σας.

Α.Ε. ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52 - ΑΘΗΝΑΙ

